

Ave María

MARCH, 1941

LEMONT, ILL.

LETNIK 33

Univerzita
Ljubljana
Knjižnica

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:

\$2.50 pre annum.

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —

Upravništvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ V LEMONTU v l. 1941

13. julija—Baragov Dan. Blagoslovitev Barago-
vega spomenika na Baragovem vrtu ob le-
montski groti.
Obenem spominski dan blagoslovitve le-
montske cerkvice.
3. avgusta—Romanje prekmurskih rojakov iz
Chicago pod pokroviteljstvom društva sv.
Križa, društva prekmurskih Slovencev.
10. avgusta—Romanje župnije sv. Štefana iz
Chicago.
17. avgusta—Romanje župnije sv. Jurija iz So.
Chicago.
5. oktobra—Romanje župnije sv. Roka iz La
Salle.

Obenem dan medenega piknika.

Ob vseh slovesnih dneh je program romanja:
Maša pri groti z govorom ob 11. uri.

Po maši kosilo za oddaljene romarje, ki kosilo
naroče teden preje.

Popoldan prosta zabava na romarskem gričku.

AVE MARIA

Marčeva štev. 1941 —

—Letnik XXXIII

KAJ JE KJE PO STRANEH TE ŠTEVILKE?

Mlada Slovenija v Kanadi — p. Bernard Ambrozich ... str.	2
Jubilant p. Benigan pripoveduje — p. Aleksander Urankar ...	5
Srečanja na Veliki Petek — Jože Dular	7
V premislek — p. Benigen Snoj	8
Še in še o sedmem zakramentu — p. Aleksander Urankar ..	9
Na poročni dan — moroška pripovedka	10
Prekmurec Mihol — Štefan Fujs	12
Neprijetno povabilo — D. M. L.	15
Sonet — Jnez Pucelj	15
Poučljive zgodbice — Fr. Martin Stepanich	16
Kdo, kaj, kako, zakaj? — Fr. Karel Medic	17
Okrogle — Fr. Mihael Rogel	18
Križem kraljestva križa — Fr. Ludvik Ule	19
Glasovi od Marije Pomagaj	22
Glas iz groba ob Soči — I. Terlep	23
Lamotski župnik — Haluška — P. Evstahij Berlec	25
Vse poje Ti Ave — Franjo Neubauer	28
Vera beračiče — Po Ljubljanskem Slovencu	30
Gospodov Dan — J. F.	31
Pismo Jezljivcu Janezu — J. F.	32
Marijine pesmi — Karel Širok	32
Trkam na vrata večnosti — F. Lippert	34
Na gričku Asizij	34
Očetovo pohujšanje — J. F.	35
Junior's Friend — mladinska priloga — P. Alojzij Medic ...	37

MLADA SLOVENIJA V KANADI

“POGRETA RIHTA”

TA naslov ni posebno čeden, slovenski jezik ga nima rad. V govorjeni besedi se sicer še dosti pogosto sliši, v knjigi ali listu ga ne srečamo z odobravanjem. Tudi jaz ga že dolgo nisem bral, slišal sem ga pa nedolgo tega, naj mu bo dovoljen vstop tudi v tisk. Zakaj resnica je, da prav dobro povetisto, kar je hotel povedati.

Nekdo mi je pravil:

“Odkar je vojska, imajo ljudje spet nov vzrok, da se drže proč od cerkve in Boga. Zanjih deset ali petnajst let smo se že nekoliko odvadili tega in smo dobivali razne druge izgovore, ki so seveda tudi zelo malo držali, zdaj je pa prišlo nazaj, kar je bilo na dnevnem redu med svetovno vojsko. Saj sami lahko uganete, kaj mislim. Ljudje pravijo: Če bi bil Bog, bi ne smelo biti vojske . . . Jaz vsakemu odgovorim: **POGRETA RIHTA!**”

Res sem prav lahko uganil, kaj naj bi bila ta pogreta rihta. Saj sem tudi sam slišal ta izgovor od nekaterih, ki se niso vedeli drugače opravičiti, zakaj jih ni v cerkev niti takrat, kadar jaz pridem v naselbino. Vprašal sem:

“Ali je veliko takih, ki so radi te nesrečne vojske prenehali hoditi v cerkev?”

Odgovor je bil:

“Oh, pojdite no, kolikor jaz vem, ni prav nobeden zavoljo vojske prenehal. Kdor je poprej hodil, hodi tudi sedaj. Jaz bi dejal, da tak zdaj še bolj gotovo hodi. Saj kdor veruje v Boga, dobro čuti, da je vojska **KAZEN BOŽJA**. Na tisto “pogreto rihto” so se obesili taki, ki že poprej niso dali nič na vero in Boga. Izgovorov in vzrokov jim je pa že kar manjkalo, zato jim je vojska naravnost dobrodošla, da imajo spet vsak hip pri rokah nekako opravičilo. Zato so s tako naglico pohiteli v ono staro ropotarnico in privlekli na dan obrabljeno besedo: Če bi

bil Bog, bi vojske ne smelo biti . . . Zato še enkrat rečem — pogreta rihta!”

Tak je bil moj pogovor z možem, ki je kristjan z dušo in telesom. Pogovor sem si zapomnil in sem pozneje nalašč pazil na to, kdo bo meni samemu povedal, da mu vojska jemlje vero, ali da mu jo je že vzela. Sledeče primere sem si zabeležil:

Tako mi je rekla ženska, ki se mi je predlanskim “pohvalila”, da že v starem kraju ni hodila k spovedi. Letos pravi, da ji je rimsko-berlinska os vzela vero!

Tako mi je rekel mož, ki je obenem povedal, da ne gre blizu cerkve, odkar sta se v starem kraju z župnikom skregala!

In spet mož, ki ima odrasle sinove, skoraj nič poučene v veri. Pravi, da ni njegova dolžnost, da bi otroke učil. Naj si sami ogledajo svet in naredo, kar se jim zdi prav!

Potlej žena, ki mi je pred leti pravila, da zato ne hodi v cerkev, ker so v Kanadi tako zanikerne cerkve, da je človeka sram iti noter, kaj šele, da bi tam Boga molil!

Pa spet mož, ki je zraven dejal: Saj sem vam že prej enkrat povedal, da je vera humbug in fara business.

In tako dalje, in tako dalje.

O, da, tisti mož, ki sem imel z njim pogovor na čelu tega spisa, je imel prav. Stokrat prav! Seveda, če človek reče: Vojska je kazen božja, ljudje brž vprašajo: Zakaj moramo pa tudi nedolžni trpeti pod grozotami vojske? Zakaj pa ne udari samo po tistih, ki kazen res zaslužijo?

Tudi to je — pogreta rihta. Vsak dela samega sebe nedolžnega. Dokler bomo vsem drugim spraševali vest, sebi pa **NIKOLI**, ne bo na svetu **NIKOLI** drugače kot je.

ČUDAKOM V ODGOVOR

Med bralci in bralkami mojih člankov ali dopisov ne manjka čudakov in čudakinj. Kadar napišem kako stvar, ki sem jo tu ali tam slišal, videl ali doživel, prenehajo brati, se primejo za glavo in skušajo in se trudijo na vse načine, da bi uganili, na koga lete moje besede.

Ko se drugič vidimo, mi taki rečejo: Kajne, ko ste tisto pisali, ste mislili na tega mojega znanca, na tisto mojo znanko. Saj imate prav. O, še vse kaj več bi se dalo napisati, pa vi še davno vsega ne veste . . .

Da, tako mi rečejo nekateri.

Drugi pa pravijo:

“Vi si boste nakopali grozних neprijateljev, če boste take reči pisali. Ko se je tista reč brala v Ave Mariji, veste, tisto o . . . , well, je bilo veliko razburjenja po naselbini. Saj poznate tisto žensko tam na onem štritu, veste, vse je nase obrnila. Potem je pripovedovala okoli, kakšen človek ste in kako težko živi zavoljo tistih vrstic . . .”

Hm!

Na vse to moram najprej ponoviti, kar sem že v prejšnjem članku napisal: Dokler bomo spraševali vest le DRUGIM, ne bo NIKOLI drugače na svetu. Če najdete v mojih spisih kaj takega, kar je vzeto naravnost iz življenja, poiščite v spisu dober nauk sami zase. Ako se vam zdi, da nikakor ne potrebujete dobrega nauka, si ob koncu branja vsaj to vzemite k srcu, kar se bere v evangeliju: Kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade!

Ako pa misliš, da vsa reč naravnost nateleti, je to znamenje, da te je prijelo in da zprašuješ vest SEBI, kar je vsekako velike hvale vredno. Toda to si zraven zapomni: Ko je vest izprašana in se je našlo kaj grdobije, pojdi k spovedi tja, kjer za to prostor, ne spoveduj se po hišah in po cestah, da si v nadlego tistim, ki te poslušajo.

Še nekatere čudake in čudakinje moram omeniti. So taki, ki pravijo: vsi tisti, ki pišete v Ave Marijo, se gladko izmišljujete vse vse, kar pišete. Jaz ne verjamem, da bi bilo vse tako.

No, vidite! Kako boš vsem po volji naredil? Sicer pa ne smete misliti, da si s tem vprašanjem razbijam glavo. Saj je bilo vedno tako. Kako je že dejal neki pesnik, saj boste menda vedeli, kdo je. Nekako takole se glasi njegova kitica: “Kdor jih bere, vsak drugače pesmi mu je sodi. Eden hvali, drugi pravi, naj jih vzame zlodii!” Kakor s pesmimi, tako z vsem pisanjem!

Tole sem pa hotel v vsej resnosti povedati. Berite dvakrat, namreč čudaki in čudakinje:

Ko hodim po svetu, ne pridem skupaj samo s Slovenci in Slovenkami, še manj samo z vašimi znanci in znankami. Srečujem vse mogoče narode in v nekaterih naselbinah tudi med njimi pomisijonarim. Dalje hodim pogosto tudi po Ameriki, ne samo po Kanadi. Naš list berejo ljudje po mnogih krajih, ne le po nekaterih naselbinah. Torej je nazadnje prav lahko verjetno, da si ne izmislim vsega sam, pa prav ta-

ko je zelo lahko verjetno, da nisem imel TEBE v mislih, ko sem to ali ono zapisal, tudi ne onih tam na drugem bloku, ampak nekega človeka tisoč milj od tvoje naselbine. Razumeš?

Pa kljub temu stavim glavo, da se bosta našla čudak in čudakinja, ki si bosta trla glavo in dejala pred koncem tega spisa:

Čakaj, na katerega bi pa tole utegnilo leteti . . . ?

POST

“O, postni čas, o sveti čas!”

Tako poje spokorna pesem. Včasih smo jo slišali v času med pepelnično sredo in veliko nočjo. To je v dnevih štiridesetdanskega posta.

Ta ali oni bi dejal:

“Kaj boste s tem! Posta v Kanadi ni!”

“Kaj hočete s tem reči?”

“Petek ali svetek, v Kanadi se je meso!”

Počasi, počasi, prijatelj, ne mešati pojmov, ne metati vsega v en koš. Vidim, da besede “post” niste pravilno razumeli. Pojdiva po vesti.

Napis nad tem člankom hoče opozoriti na to, da bo ta številka našega lista izšla v času 40 danskega posta. Zato pač želi posebej opozoriti na to dobo cerkvenega leta. Beseda “post” se torej uporablja tu najprej v tem pomenu.

Štiridesetdanski post nas spominja na to, da se je Gospod Zveličar umaknil v puščavo in je ondi živel v velikem zatajevanju, preden je začel svoje javno delovanje. V spomin na tisti umik Jezusov od sveta je postavila Cerkev dobo štiridesetdanskega posta tudi za nas in sicer pred veliko nočjo. To pomeni, da se moramo tudi mi z RAZNIMI spokornimi deli pripraviti na veliki praznik Kristusovega Vstajenja ali na Veliko noč.

V tej dobi cerkvenega leta se ne zahteva od nas samo to, da se postimo, ampak tudi druga dela zatajevanja samega sebe in spokornosti. Res pa je, da je med temi spokornimi deli treba tudi več POSTA kot druge čase. Zato se v nedeljo pred pepelnico po vseh cerkvah bere takozvana “postna postava”, ki pa obsega naredbe glede posta, ki veljajo za celo leto, ne samo do velike noči.

To je eno. Zdaj se pa spet vrnimo k tistemu stavku

“Petek ali svetek, v Kanadi se je meso!”

Najprej si bodimo na jasnem, da v petek jesti meso, ne pomeni prelomiti “post”, ampak “zdržek”.

Kadar je za kak dan zapovedan POST, to

pomeni, da se smemo samo enkrat na dan do sitega najesti. So dnevi, ko se smemo samo enkrat do sitega najesti, pa je dovoljeno enkrat na dan tudi meso.

Drugo je ZDRŽEK.

Vsak petek celega leta (razen če morda cerkvena oblast drugače določi), je ZDRŽEK za vse katoličane, ki so odrasli otroški dobi (če nimajo posebnega vzroka, da jih ta zapoved ne veže.) Ni pa za navadne petke (namreč tiste, ki so izven postnega časa) zapovedan tudi post. Z drugo besedo: Na take petke se moramo zdržati mesa, najemo se pa lahko trikrat na dan do sitega.

“Petek ali svetek, v Kanadi se je meso!”

Res je, da je tako pri mnogih, tudi takih, ki so v starem kraju lepo držali petek (zdržek) in post, kadar je bilo tako ukazano.

Nekateri pravijo, da so že v starem kraju slišali — v Kanadi ne poznajo petka kot zdržek. Zato so tudi takoj po prihodu v Kanado začeli jesti meso in jih vest nič ne peče. So mislili, da je to kar prav in da vsi tako delajo.

Ne, ne! Vsi ne delajo tako. Cerkevna postava sama je prav taka za Kanado, kakor je bila za stari kraj. Kdor nima poštenega vzroka, da bi ravnal drugače, zanj je zapovedan zdržek vsak petek celega leta. Ne samo za “večje” petke, kakor se nekateri izražajo.

Res je pa, da se pri delu, kakor ga imajo naši ljudje v Kanadi, lažje najde pravičen izgovor, kakor se je našel doma. To pa spet ne velja za vse enako. Če na primer mož, ki hodi na težko delo pod zemljo, zavoljo slabega želodca ali splošne oslabiljenosti ne more shajati brez mesnih jedi petek za petkom, s tem ni rečeno, da mora tudi žena z otroci, ki že hodijo v šolo, doma jesti meso in se ji ni treba meniti za petek.

Z eno besedo: VEST naj govori! Kdor ima kaj vesti in se zaveda svoje odgovornosti pred Bogom, bo znal v vsakem slučaju pravo ukreniti. Hudo je pa to, da ljudje preradi izgubijo vest, se vržejo kar tjavendan po slabih zgledih, potem pa pravijo: Ta Kanada, ta Kanada! Potem se jim začne zdeti, da versko življenje kar ni mogoče v takih razmerah kot so v Kanadi, še malo pozneje že mislijo, da vse skupaj nič ni . . .

To si zapomnite: Vera in cerkev in božje in cerkvene zapovedi nikoli ne zahtevajo NEMOGOČIH reči. Vsi vemo, da se lahko zgodi, da se RES ne moreš držati petkovega zdržka. Tudi to, da RES ne moreš shajati tako, da bi se

samo enkrat na dan do sitega najedel, najedla. Če ne moreš, RES ne moreš, ni treba zato vreči v kot vseh petkov in vseh postnih dni. Z mirno vestjo jej, kar imaš, za drugič pa RESNO skušaj tako urediti, da bo spet mogoče držati, kar naroča zapoved. Nevarnost in nemarnost se začneta takrat, o, sta že tukaj, kadar kdo reče:

“Včasih RES ne moremo, potem se pa kar tako navadimo, potem pa sploh pozabimo, in še ne mislimo ne na to, da je petek . . .”

Iz drugih ust:

“V starem kraju se niti zmotili nismo, vsak petek smo držali, pa je bilo prav lahko, ker je bilo brez izjeme. Tu pa parkrat prelo miš, morebiti celo iz resnične potrebe, potem pa ne čutiš več, da je stvar tako zares ukazana.”

Še enkrat: Ohranite si VEST, obdržite si RESNOST, pa se bo dalo vse narediti.

Saj to menda še veste, da ta zapoved ni zgolj zavoljo kake sitnosti. Kdo bi tajil, da vsi potrebujemo vsaj nekoliko zatajevanja samih sebe? In če nam Cerkev nekaj takega zatajevanja nalaga ravno na petek, bomo to kot katoličani kaj lahko razumeli, saj je bilo na petek, da je Jezus prestal za nas smrtni boj.

Mimogrede še na to pomislimo: Če Cerkev nalaga nekaj brezmesnih dni na mesec, je mnogim to tako odveč, da jim zmanjka besed za zabavljanje. Pravijo, da ljudje že sami vejo, kaj je prav, naj se Cerkev in Bog ne vtikata v njihove zadeve. Svet je tako napreden in brihten in iznajdljiv, da se bo že sam komandiral.

Če pa Bog — kakor zopet v tej vojski — ljudi za besedo prime in jih pusti, da se sami komandirajo, in pridejo od diktatorjev zapovedani postni dnevi in zdržki, ki te lahko spravijo v življenjsko nevarnost, če jih prelomiš, ko poleg teh zatajevanj pridejo grozote, ki so bolj podobne peklu nego življenju na zemlji — takrat pa pravijo: NI BOGA . . .

KAKO PA DRUGAČE V KANADI?

Sem mislil, da bodo ljudje sami kaj povedali. Pozval sem jih, naj bi kaj dopisovali. Dopisov pa ni.

Pravijo: Vojska je, ne ljubi se nam. Drugi: Imamo vsakovrstne skrbi, ni vredno, da bi jih razkladali. Tretji: Delamo in garamo, naše roke niso za pero. Četrti: Beremo radi, pisanje nam ne gre. Peti: Saj še ne beremo ne, kaj šele, da bi pisali.

V kratkih besedah veliko povedanega.

Vojska je in ni. Na kanadskih tleh je ni, s tem pa ni rečeno, da je ni čutiti. Naši ljudje nimajo svojih fantov in mož v vojaški uniformi, da bi zanje skrbeli in jokali, vendar vojska drži vse v neki napetosti, negotovosti, skrbi za bodočnost.

Mnogim gre zelo na živce dejstvo, da so radi vojske bolj in bolj odrezani od doma. Pošte malo, počasna, nič vesela. Nezaposlenosti ni videti, pri delu priganjajo, zaslužek je, draginja ga pa primerno zmanjšuje.

Torej — tako, tako . . . Škoda je, da ni bolje. Škoda posebno zato, ker bi bilo v takih časih potrebno veliko IZTREZNENJE, pa mnogi — žal! — iščejo še več "tolažbe" v teh žalostnih časih pri raznih "nazajdržanjih" nego so delali v manj resnih časih.

No, Bog daj, da bi v doglednem času prišlo kaj bolj zanimivega in razveseljivega iz teh krajev! Pa tudi od drugod!

Žalostna vest in zahvala.

Na slovenskih farmah blizu St. Catharines je po daljšem bolehanju umrla slovenska žena Mary Dermaša. Zapušča moža Franka in pet otrok. Izdihnila je v bolnici v St. Catharines. Pokopana je bila v soboto 8. februarja iz St. Mary's cerkve z veliko sveto mašo in ob izredno veliki udeležbi pri pogrebnih obredih od strani rojakov od blizu in daleč. Pokojna je bila zvesta naročnica tega lista in ga je rada prebiralala. Naj počiva v miru. Njen mož Frank nas naproša, da bi objavili njegovo iskreno zahvalo vsem rojakom, ki so pripomogli do tako lepega pogreba s svojo udeležbo, z darovi za vence in svete maše. Bog povrni vsem! Za pokojno se je darovala sveta maša tudi v cerkvi Srca Jezusovega v Vinelandu v nedeljo 16. februarja. Še nadalje se je spominjajmo v svojih molitvah.

V TRAMVAJU

Sprevodnik (gospodu, ki se pelje s tramvajem): "Tu se ne sme kaditi, gospod. Ali ne vidite, da je napisano: Kaditi prepovedano?"

Gospod (mirno): "Če bi se človek le mogel držati vsega, kar je v tramvaju napisano. Tamle stoji: Nosite vsi šarčeve modrce!"

Jubilant P. Benigen pripoveduje:

ODPRAVIL sem se na tridnevno vožnjo v Aleksandrijo. Vozovnico mi je plačala Propagandna družba za širjenje vere v Rimu. To je znana družba pod vodstvom enega rimskih kardinalov, ki ima predvsem to skrb, da oskrbuje misijonarje z vsem potrebnim denarjem, potnino in blagom, da nabira po vseh župnijah prispevke za misijonski sklad.

Kako hvalevredno delo. Hvalevredna tudi požrtvovalnost naših vernikov, ki vsako leto dajo od svojih zaslužkov v ta prepotrebni sklad, s katerim se vzdržujejo širitelji Jezusovega evangelija.

Odpravil sem se iz Gorice v Trst, v spremstvu pokojnega sobrata patra Aleksandra, ki so ga pozneje Italijani med svetovno vojno po nedolžnem ustrelili. Ustavila sva se v Trstu za nekaj časa, kjer je moj spremljevalec imel brata. V Trstu mi je dal sam škof stanovanje na razpolago.

Slovo mi ni bilo težko, saj sem hotel tudi domovino darovati na altar Gospodov — za duše. Saj je Gospod sam dejal: kdor bo zapustil očeta in mater, bo prejel stoterno plačilo. Tudi domovino treba mnogim žrtvovati za nebeško domovino.

Mahala sva si pa v slovo s p. Aleksandrom, dokler sva drug drugega videla. Bralec itak veš, kako je ob takih slovesih. Sam si šel v tujo deželo. Milo se pa le stori človeku, ko zapušča rodno zemljo in odhaja v svet, ki mu je popolnoma neznan, kjer ni ljube domače govorice, ne ljubih domačih obrazov.

Teh sicer ni manjkalo ob mojem prihodu v Aleksandrijo. V Aleksandriji je bilo premnogo slovenskih in hrvaških ljudi. Že mnogo let pred tem so odhajala slovenska dekleta, pa tudi žene in možje v Egipt. Takoj, ko so končali delo z Sueškim Prekopom, l. 1869, so se že začeli tudi naši ljudje sem priseljevati, kjer so služili pri premožnejših arabskih družinah kot služkinje, kuharice, dojiteljice, varuhinje otrok, možje so si pa tudi znali ustvariti svoje poklice. Ko sem jaz prišel tjakaj, jih je bilo kar na tisoče. Sueški prekop je danes sporna točka v

vojni med Italijo in Nemčijo ter Anglijo in Francijo, to veš, dragi bralec. Zato sili Nmec preko Balkana doli v Egipt. Zakaj, kdor bo dobil kontrolo tega prekopa, ima vlast nad vso Malo Azijo in tudi Afriko. To vlast hočejo sedaj Angležem in Francozom vzeti.

Prišel sem v Aleksandrijo 15. aprila, ravno na dan, ko Arabci praznujejo narodnik praznik. Praznik imenujejo v svojem jeziku "Šam el Nesim", po naše nekako: "pij sveži zrak". Je to nekak arabski prvi maj, pomladni praznik, ko mora človek ven v pomlajeno naravo, da se naužije vigredi in reče zbogom starki zimi. Slave ta dan prav slovesno, javno s paradami, privatno pa z dobro voljo in vsem, kar gre s praznovanjem narodnih praznikov.

Novo stanovanje mi je bilo odloženo v samostanu sv. Katarine, patrone vseh modroslovcev. Ta samostan je imel v oskrbi edino veliko župnijo, ki je štela 40 tisoč duš vseh narodnosti.

Redovnikov je bilo v tem samostanu ob mojem času 28, med temi je bilo 18 duhovnikov, ki so vsi imeli dolžnost dušnega pastirstva. Nisem imel nobene težave se znajti doma. Znal sem že uradni jezik samostana, ki je bil italijanski in italijanski predstojnik so kar vidoma pokazali zadovoljstvo, ko sem se znal zmeniti v njihovem jeziku. Gvardijan tega samostana je ravno pred dobrimi tedni umrl, zato mi je bil odločen neki Tirolec, p. Bernardin, da me spremi k škofu, kjer sem se moral kot novodošlec predstaviti in zaprositi za pravico spovedovanja v njegovi nadškofiji. To menda tudi veš, bralec, da mora vsak duhovnik imeti posebno dovoljenje od škofa, da sme spovedovati. Dasi ima po svojem mašniškem posvečenju pravico spovedovanja, je v naši Cerkvi tako urejeno, da treba duhovniku še posebnega škofijskega dovoljenja za spovedovanja, naj pride kamorkoli, zato se ne čudi, če ti kedaj kak tuj duhovnik pove, da v tvoji škofiji nima pravice spovedovati, reči hoče, da še ni dobil od škofa privolitvenega pisma. To je zato tako urejeno, da se vse bogoslužje in red v cerkvi vrši po določeni postavi in v redu.

Nadškofa tedaj ni bilo doma, dobil sem vsa dovoljenja od njegovega namestnika. Odslej so me imenovali slovenskega kurata. Vsak duhovnik je nosil ta naslov, pomeni pa oskrbnika dotične narodnosti, za katero je bil duhovnik poslan.

Nisem bil jaz prvi slovenski kurat. Moj predhodnik je bil slovenski frančiškan, p. Hu-

bert Rant, poznejši vojni superior v Mariboru. Takoj po odhodu tega patra, pa si je veliko prizadeval Dr. Pečnik, slovenski advokat v Aleksandriji, da je ta dobil namestnika v meni. Zato je šlo vse priznanje njemu. Ta odlični naš lajik je bil navdušen narodnjak in ni hotel pustiti, da bi slovenske duše brez dušnega pastirja begale okrog.

Cerkev, v kateri sem svoje pastirsko in slovensko delo pričel, je bila zelo velika. Morala je biti prostorna, ker je bila odložena, da služi tolikim narodom. Narodnostnih kuratov nas je bilo 6 in vsakemu kuratu je bila odložena ena ura bogoslužja, pri enem altarjev v cerkvi.

Slovenci so me sicer hoteli takoj prvi dan pozdraviti. Zbrali so se v velikem številu na vrtu nekega slovenskega cvetličarja, Franka Zarlija, toda, ker sem bil od vožnje preveč truden in tudi nekaterim mojim sobratom ni bilo všeč, da bi me preje pozdravili, predno se jim v cerkvi predstavim, je šel Slovence v mojem imenu pozdravit neki nemški kurat.

Takoj v nedeljo sem pa stopil na prižnico in ob tretji uri pp. pozdravil svoje ovčice. Veliko pomoto sem napravil ob tem svojem pozdravu, šel sem na prižnico, kar ni po italijanskih cerkvah dovoljeno drugemu, kakor samo slovesnemu pridigarju, ki prihaja enkrat na leto za pobožnosti, drugače treba pridigati kar izpred altarja.

Toda že ta prvi pozdrav je vzbudil v meni skrb, kako bo s temi našimi slovenskimi bogoslužji. V čudnih okolnostih se je vršilo to naše bogoslužje. Med mojo pridigo so patri molili svoj kor za altarjem, že to me je zelo motilo. Pa to ni bilo vse. Med pridigo so imeli v cerkvi krščenje in poroko.

Krst je bil tam slovesen dogodek, to nista prišla samo botra. Vse sorodstvo je bilo v cerkvi poleg števila prijateljev, ki je časih štelo kar nad sto glav. Poroka je pa bila navadno take sorte kot je pri nas, polno vršočih in ropotajočih gledalcev. To je bil tak dirindaj v cerkvi, da sem komaj govoril, trdo in visoko sem moral pritisniti svoj glas, da me je sploh kdo čul, potem pa ta raztresenost, ki so jih te slovesnosti v cerkvi zbudile. Kričanje novorojenčkov, poljubljanje poročencev prel altarjem, kako so sploh mogli poslušavci slediti mojim besedam?

Moral sem nastopiti energično pri merodajnih glavah, kjer sem tudi zagrozil, da se takoj

povrnem v domovino, da so nam dovolili spre-
meniti čas bogoslužja za Slovence.

Po premišljanju in mnogih nastopih so mi
nazadnje dovolili, da sem prestavil čas bogo-
služja na sedmo uro zjutraj. Pri altarju sv.
Franciška sem odslej med mašo pridigal v do-
mači besedi.

SREČANJA NA VELIKI PETEK

1.

PREKO hriba so se podili oblaki in veter
je vrtnčil prah na cesti. Po klancu je
prihajal berač, lajna mu je visela ob
strani in na njegovem klobuku je nihalo pete-
linje pero.

Ustavil se je pred krčmo in položil lajno
na klop.

Gruča ljudi se je zbrala okoli njega. Pa je
spregovoril krčmar in dejal trdo in oholo: "Za-
igraj nam, starec, če hočeš kosec kruha!"

Berač se je ozrl na lajno. Njena kljuka je
bila trikrat zavezana z rdečim motvozom.

"Zaigraj, človek, dokler nas ne mine po-
trpljenje!" je prigovarjal krčmarjev sosed. "Ni
upravičen zahtevati jedi, kdor je ne zasluži!"

Berač je ostal neodločen.

"Ne morem, prijatelji dragi, ne morem!
Danes je dan smrti in zvonovi molče. Kako naj
bi pela moja pesem?"

Ljudje so se zasmeli, kakor da stoji pred
njimi cirkuški glumec in jih zabava s svojimi
neslanostmi.

Prosjak je zadel lajno na rame, zmeden in
truden je bil njegov pogled.

"Zbogom, prijatelji moji!" je rekel in be-
seda se mu je tresla. "Veliki petek je danes, pa
ste pri polnih skledah pozabili na smrt in na
Boga. Ne zamerim vam, ljudje! Nisem vaš
sodnik in tudi vaš hlapec nisem! Dovolj je po-
ti in dobre ljudi bom našel, še preden bo zago-
rela prva zvezda na nebu."

Tako je rekel in odšel.

In zresnili so se jim obrazi, nihče ni spre-
govoril besede, kakor da ne vedo odgovora.

2.

Hodil sem po cesti, brez misli in namena.

Veter še ni prenehal in narahlo so se pozibavala
drevesa na polju.

Ob starem znamenju kraj ceste je sedel
človek. Dolga brada mu je padala na prsi in
njegova obleka je bila podobna talarju.

Ko sem stopal mimo njega, je nenadoma
vstal in spregovoril.

"Mladec, ali ne veš, da na veliki petek sre-
ča človek samega sebe? Čemu postavaš, ko je
cerkev blizu in so vrata odprta!"

Človek ob znamenju je iztegnil roko in po-
kazal preko njiv na cerkev.

"Tja pojdi, da boš srečal samega sebe. Du-
ša se ti bo odkrila, pa se boš spomnil in preteh-
tal svoje življenje. Opaši se in ogrni plašč, za-
kaj veliki petek je danes in vstajenje je blizu."

Starec je povetil desnico, jaz pa sem šel.

Ko sem stopil v cerkev, so klečali ljudje ob
božjem grobu, v školjkah so se na olju poziba-
vali drobni plamenčki in pomladno cvetje je si-
lilo preko oltarja. Pravkar je ugasnila naj-
manjša sveča in nekdo je vrgel denar v nabirav-
nik, da je zazvenelo po temnem prostoru.

Veter je potegnil skozi priprto okno. Sta-
ra žena je polglasno molila.

Druga sveča je ugasnila, ko sem stopil iz
cerkve.

In ravno takrat so se pretrgali oblaki, da
je posijalo sonce skozi ozko razpoko na nebu.
Postovke so letale okoli zvonika in jekleni bra-
tje v njem so čakali, da jih velika sobota odveže
miru in molčečnosti.

3.

Dan se je nagnil, pota so se zavozlala in
romarski človek je stopil čez prag.

V rokah mu je trepetala svetilka, obraz je
bil tih in spokojen. Sleherni nihaj luči je risal
na steno zamolke sence in zunaj je lajal pes.

"Kam, romar? Kam vodijo tvoja pota?"
je vprašal nekdo brez pozdrava.

Človek na pragu je vzdignil svetilko, da je
obsijala naše obraze.

"Nikamor in povesod," je odvrnil mehko.
"Dolga je pot, pa sem se oglasil mimogrede.
Ničesar nisem vzel s seboj, ne zlata ne srebra,
ne torbe ne kruha, ne dveh sukenj ne palice, za-
kaj romar je vreden svojega plačila."

Luč na pragu je ugasnila in na cesti so one-
meli koraki.

Spogledali smo se. Pa nam je bilo težko, da
mu nismo dali niti kruha niti soli.

ŠE ŠTIRIDESET DNI . . .

NA božje povelje je šel Jona v Ninive, veliko mesto, in pridigal v njem pridigo, katero mu je Bog govoril. In je klical in govoril: Še štirideset dni, in Ninive poginejo. Vse prebivalce je prevzel spokorni duh. Kralj sam je ukazal splošni post, celo živina se je morala postiti. Po kraljevem povelju naj močno kličejo h Gospodu, in vsakdo naj se povrne od svoje slabe poti in od hudobije, ki je v njih rokah. Morda Bog zopet odpusti in se obrne od svoje hude jeze, da ne poginemo.

In Bog je videl njihova dela, da so se izpreobrnilo od svoje slabe poti: in Bog se je usmilil, da je odvrnil zlo, katero jim je bil napovedal, da jim bo storil, in ni storil.

In v našem času, vojska, strašna božja kazen, tepe ljudi skoraj po vsem svetu. Koliko nepopisnega gorja je vsepovsod, kjer divja vojska. To vemo, ker beremo in slišimo, toda kdo more popisati vse, kar trpe zdaj ljudje radi vojske!

Mi tu v Ameriki imamo še mir. Kdo pa nas more zagotoviti, koliko časa bo ostal ta mir? Ali Amerika ni nič kriva, ali se tu ne žali Bog, morda še bolj nego drugod. Bog je pa neskončno pravičen, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, torej bo kazen prišla tudi na Ameriko.

Ali ne velja tudi Ameriki, kar je Bog govoril po Jonu Ninivljanom? Še štirideset dni in Ninive poginejo . . .

Edina rešitev za Ameriko je, da se njeni prebivalci izpreobrnejo k Bogu kakor so se Ninivljani, da se zavedajo: Bog je naš Stvarnik in naš najvišji Gospod, Njega hočemo ubogati. Potem se bo Bog tudi nas usmilil in nam ohranil ljubi mir.

Vsakdo naj stori v ta namen tole:

Prvič, da zvesto sluša Boga in se varuje vsakega smrtnega greha.

Drugič, molimo za izpreobrnjenje grešnikov in zadostujmo za nje z dobrimi in spokornimi deli, kajti skesanega in ponižnega srca Bog ne boš zavrgel.

BOG IN VOJSKA

So ljudje, ki vprašujejo, zakaj tepe Bog svet z vojsko in zakaj je ne ustavi.

Eni izmed njih so odkritosrčni in priznavajo vojsko za šibo in kazen božjo; drugi se pa še norčujejo iz vojske in iz Boga.

Na ta dva vprašanja je mojstersko odgovoril Monsignor Sheen v svojem radio govoru: Rekel je: Vojske ni začel Bog, temveč človek. Pa zakaj jo je pripustil? Prav iz istega vzroka kakor pripusti Bog, da se vrežeš v prste, ako nepremišljeno in drzno zagradiš za britev.

Tvoji krvaveči prsti pričajo, da si ravnal proti postavi razuma, ker razum ti je rekel, da se boš obrezal, ako neprevidno ravnaš z britvijo.

Pomnoži ta upor proti Bogu milijonkrat, in imaš vojsko.

Bog je obljubil mir njim, ki spolnujejo njegovo voljo, ki ga ljubijo, in ljubijo svojega bližnjega radi Boga.

Ljudje se nismo zmenili za to temeljno postavo miru, in potem se čudijo, zakaj ni zdaj miru.

Zakaj ne ustavi Bog vojske? Je več kot smešno, pravi Monsignor Sheen, da ti, ki nočeš verovati v čudeže, celo ne, da je Kristus, Sin božji, vstal od mrtvih, pa zdaj hočeš imeti čudež.

Ti, ki si se bahal pred kratkem, da je znanost vsemogočna, hočeš zdaj uničiti svojo učnost po čudežu, hočeš, da se po čudežu ukončajo naravne postave, da se naj smodnik ne vname, da se naj ladje ne potope, da naj ne padajo bombe, da naj kanoni ne streljajo. Ti, ki si se bahal, da si svoboden in lahko delaš, kar se ti poljubi, pa hočeš zdaj, naj ti Bog vzame tvojo svobodo?

ALI NOČEŠ VSTATI POVELIČAN?

Dobro veš, kaj je Bog zate storil. Podučen si bil, kaj so preroki napovedali o našem Odrešeniku, da bo Sin božji človek postal, kdo bo njegova Mati, kje bo rojen, kje bo živel, da bo

učil ljudi svoje božje nauke. Potrdil jih bo s svojim svetim življenjem in s čudeži vsake vrste. O njih je sam rekel: "Dela, ki jih izvršujem v imenu svojega Očeta, pričajo o meni. — Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujte; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujete delom, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu."

Preroki so natanko napovedali, da bo Odrešenik trpel in umrl za grehe sveta in s tem zadostil božji pravici. Napovedali so, da bo od mrtvih vstal. In ta njegov največji čudež je tako jasno, tako trdno izpričan, da je tisti, ki bi ne veroval ti resnice, enak trdovratnim Judom, ki ji niso hoteli verovati.

Ta resnica, da je Kristus tretji dan vstal od mrtvih je največja, najveselejša tolažba in najtrdnjše zagotovilo, da bomo tudi mi vstali od mrtvih. Zakaj, če verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tudi tiste, ki so zaspali, po Jezusu pripeljal obenem z njim, piše apostol Pavel. Vsi bomo vstali, spremenili pa se ne bomo vsi, namreč ne bomo vsi poveličani, častljivo spremenjeni. Zato vstani zdaj iz greha, da boš enkrat vstal poveličan s Kristusom in z njim živel na veke. Sveta Cerkev poje na Veliko nedeljo: To je dan, ki ga je naredil Gospod. Radujmo se in veselimo se ga.

Jagnjetu velikonočnemu
hvalnice naj kristjani pojo.
Jagnje je ovce rešilo;
Kristus je spravil z Očetom
grešnike,
sam ves nedolžen.
Smrt in življenje sta v boju
tekmovala prečudnem:
umrl vodnik je življenja,
vstal in zakraljeval.
Marija povej še nam,
koga si videla?
Kristusov grob — a Kristus živi:
vstal je, v slavi sem videla ga.
V grobu pa božje angele,
potni prt in tančice vse.
Vstal je, On, moje upanje:
v Galilejo pred vami gre.
Vemo, da je v resnici od mrtvih vstal
Kristus, Kralj in zmagavec, usmili se nas.
Amen. Aleluja.

ŠE IN ŠE O 7. ZAKRAMENTU

PISAL bi lahko petdeset člankov o vzvišenosti sedmega zakramenta, pa ne bi končal te vzvišene tvarine, posebno če bi hotel neizbrisno utisniti v srce vseh bralcev to preveliko resnico. — Pisal bi lahko pisatelj in spisal celo knjigo s sto in sto stranmi, če bi hotel do zadnjega premisliti in opisati vse misli, ki se človeku porajajo ob premišljanju božjih načrtov, ki jih je Stvarnik položil v to skrivnost življenja.

Toda že iz teh člankov, ki so ti bili podani, iz sto odstavkov, ki si jih prebral, moraš spoznati: Bog je začetnik zveze med možem in ženo, ustanovil je to zvezo sebi v slavo in blagor človeštva, predvsem seveda v dobro temeljne celice človeške družbe, družine. Spoznati moraš, da poročenca, ki nimata v očeh volje božje in njegovih postav, ne moreta živeti v pravi ljubezni in tudi ne izpolniti zahtev te sveste zveze. Spoznati moraš in reči prav po pravici: svet je danes zato tako propadel v sodbi o zakonu, ker je pozabil na Boga in božji namen te velike skrivnosti.

In ta brezbožna sodba sveta o zakonu je ravno kriva, da se nam spreminjajo domovi, kjer bi moral vladati duh žrtvovanja, ki pojmuje zakon in njegove težave kot službo božjo, spreminjajo se nam ti domovi v navadne javne hiše, kjer lahko uganjajo celo pred altarjem poročeni in blagoslovljeni zakonci vse vrste hudobije. Hudobije, ki kriče po maščevanju božjem. Ta brezbožna sodba sveta o zakonu je skalila čistost zakonskega življenja, da se ljudje danes že več ne odkrivajo s spoštovanjem pred materjo, ki jih je rodila osem ali deset, temveč se s porogom in pomilovanjem ozirajo za njo. Ta brezbožna sodba je povzročila, da se bolj in bolj polašča vsega človeštva pagansko naziranje o roditeljstvu in materinstvu.

O na eni strani to človeštvo iz leta v leto bolj ceni in proslavlja svoje materinske dneve, na drugi strani pa pridiguje evangelij bele kuge, preprečevanje spočetja, kontrolo porodov, razdružitev zakona, prešuštvo. Kako more materinstvo sploh imeti kako čast pri ljudeh, ki zagovarjajo in verujejo v evangelij, ki materinstvu čast jemlje?

To je že hinavstvo, ki mu v paganskem sve-

tu ne najdeš primere. Grki in Rimljani niso v svoji umetnosti nikdar upodabljali mater z otrokom v naročju, niso imeli pravih pojmov o roditeljstvu in družini, današnji svet je hujši kot paganstvo, ta svet pravi, da je krščanski, postavlja spomenike materam z otrokom v rokah, obenem pa se smeje požrtvovavnim porodicam.

Paganski svet je po Herodovsko pobijal nedolžne otročičke in jih izpostavljali na ceste, današnji svet toliko govori o otrokih, toliko svetuje in pridiguje, kak zaklad je otrok, zaklad države in človeštva, obenem pa propagira pogubne nauke proti krščanskim načelom o družini, ki je najboljša garancija in varstvo dece.

Paganski svet ni mogel imeti pravih pojmov o usmiljenju do ubožnih družin, o podpori proletarcev, ker je bil ves v pagansko sebičnost zakopan, šele Kristus je prinesel nauk ljubezni. Toda današnji svet toliko na Kristusa da, prisega na knjigo Kristove ljubezni, v resnici pa še mezinca ne migne, kadar vidi brezposelnost in uboštvo. O do mačk in psov ima ta svet največje sočutje, za pasji in mačji rojstni dan ima celo čestitke, mačje mijavkanje in pasje cvilenje mu ne dela nobenih težav, jok otročička nebogljenca je pa temu svetu zlo in skrajno neravnost zbujajoča težava.

Zgledi, ki jih podaja budapeštanski govornik Tihamer Toth v svoji knjigi "Deset božjih zapovedi" še bolj v luč postavijo strašno miselnost o zakonu, v katero je svet zašel te naše dni. Naj jih navedem. Pravi:

"Berlin ima letno 200 tisoč dojenčkov, pa tudi 240 tisoč psov. 40 tisoč psov več kot otrok. Kužki izpodrivajo deco iz materinega naročja."

V Parizu imajo "Beauty parlor" za pse, v katerem je zaposlenih nešteto zdravnikov, frizerjev in maserjev.

Znano je, da se v Parizu nahaja velikanško pokopališče psov, pokopališče z najlepšimi drevoredi in najlepše okrašenimi grobovi, kamor se pripeljejo visoke dame v avtomobilih dan za dnem, da prineso cukercčka na grob svojim ljubljencem.

Skoraj verjeti ne moreš temu, toda zgodilo se je pred kratkim, da je imela francoska sodnija posla s tožbo, ki je bila naperjena proti nekemu lačnemu grobarju, ki si je privoščil "sandvič" in druge dobrote, ki so bile prinešene na grom tem ljubljencem mrtvim psom.

No, hvala Bogu, te besede ne veljajo nam priprostim. To so visoki gospodje in dame iz

visoke družbe, ki je polna pokvarjenosti.

Le počasi.

"Te bogatinke so bile prve prerevne, da bi imele otroke. Iz njihovih vrst so pa proniknile prve strupene kaplje, ki zdaj ugašajo uboge svetiljke in svečke, male lučke božje — deco. — Tudi med priprostejšimi izginjajo danes možata lica pobožnih, hvaležnih ali vsaj pravičnih očetov, izginjajo sklonjena čela blagoslovljenih žena in dvigajo se ošabneje in ošabneje taka, ki se upirajo blagoslovu rodovitnosti."

Primerjaj M. Grafenauer, "Iz duhovnega življenja družine".)

Zakaj vse to? Svet je na Boga pozabil, naravno, da je pozabil tudi na požrtvovavnost zakonskega življenja, da smatra zakon le kot šotor, kamor se lahko ljudje skrijejo in po vseh postavah vrše službo, toda ne večnemu Bogu, temveč le maliku spolnega nagona, spolne razbrzdanosti, telesa in hudiča.

NA POROČNI DAN

V NEKEM mestu je živel ugleden Maver s svojim sinom; ta je bil najboljši mladenič, kar jih je bilo kdaj na svetu, samo žal ne dovolj bogat, da bi izvršil velike čine, po katerih je hrepenela njegova narav; in zato se je vdal veliki žalosti, ker so njegovi dobri volji manjkala vsa sredstva. V istem mestu pa je stanoval tudi neki drugi Maver, še veliko veljavnejši in bogatejši nego oni, in ta je imel edino hčer, ki je bila popolno nasprotje onemu mladeniču, kajti kakor so bile njegove nravi lepe, tako hudobne in izprijene so bile njene, radi česar se nihče ni upal tega škrata poročiti. Tedaj je oni krotki mladenič stopil nekega dne pred svojega očeta in rekel, da dobro ve, da radi njegovega pičlega premoženja ne more od njega toliko pričakovati, da bi mogel dostojno živeti, in ker mu potemtakem nič drugega ne preostaja, kakor ali borno in siromašno živeti, ali iti po svetu, zatorej se mu zdi ako on ni zoper to, pametneje, da se kako oženi, da bo mogel izhajati. Oče je odgovoril, da soglaša s tem, ako bo le našel kako nevesto, ki mu bo prijala. Tedaj je odvrnil sin, naj torej, če mu je tako prav, ukrene, da mu oče one deklice da njo za ženo. Pri teh besedah je oče prezačudeno

vzkliknil, kako more le kaj takega misliti, ko je noben človek na svetu, ki jo pozna, in naj je še tako ubog, ne mara poročiti. Toda sin ga je vztrajno prosil, naj mu izposluje njeno roko, in je tako dolgo silil vanj, dokler ni oče, dasi se mu je to prav čudno zdelo, slednjič le privolil in res takoj odšel k onemu možu.

Oba sta si bila dobra prijatelja; povedal mu je torej vse, kar se je z njegovim sinom zgodilo in kako da ima pogum, snubiti njegovo hčer; on da je od svoje strani s tem zadovoljen in zatorej naj še on privoli.

Ko je slišal mož svojega prijatelja tako govoriti, je odvrnil: "Za Boga, ko bi to storil, bi ravnal z vami kakor lažniv prijatelj: vi imate tako izvrstnega sina in bi bilo prav izdajalsko od mene, ako bi privolil v njegovo nesrečo ali v njegovo smrt; kajti za gotovo vem, da bo to njegova smrt, ako vzame mojo hčer, ali da mu bo smrt vendarle ljubša nego življenje. Toda nikar ne mislite, da pravim to samo zato, da odklonim vašo željo, kajti ako jo hočete kljub temu imeti, mi je to popolnoma prav, ako jo dam vašemu sinu ali komurkoli, samo da se je znebim iz hiše."

Prijatelj se mu je prav lepo zahvalil za to svarilo, prosil pa ga je, ker njegov sin tako hrepeneče želi, znova, naj privoli v to zvezo.

Tako je bil tedaj zakon sklenjen in novoporočenka pripeljana v možovo hišo; kajti pri Mavrih je navada, da pripravijo mladim zakoncem na poročni dan večerjo, pogrnejo mizo in jih do prihodnjega dne pustijo same. Tako se je zgodilo tudi tukaj; toda obojni starši in sorodniki so bili v velikih skrbeh, da najdejo mladega zakonca zjutraj mrtvega ali drugače grdo poškodovanega.

Brž ko sta bila zakonca sama v hiši in sta sedla za mizo, je začel gledati mož, preden je mlada žena mogla priti le do besede, okoli mize, zapazil svojega lovskega psa in mu že precej osorno zaklical. "Pes, prinesi mi vode, da si roke umijem!" Toda pes ni storil tega; zastran tega se je ujezil in ponovil svoje povelje še osorneje; toda pes tega zopet ni storil. Tedaj planje besno od mize, pograbi meč in gre nadenj; pes je, ko ga je videl tako nanj planiti, zbežal; on za njim čez mizo in klopi in ognjišče kar naprej, dokler ni slednjič psa dohitel. Zdaj mu je odsekal glavo in noge, sesekal vsega na kose in okrvavil stene, mize in vse pohištvo.

Ves besen in krvav se je vrnil k mizi, pogledal zopet povsod okrog, opazil naročnega psi-

čka in mu ukazal, naj prinese vode; in ker kužek ni slušal, je zaklical: "Kaj, gospod potuhnjenec, nisi videl, kaj sem napravil z lovskim psom, ker ni hotel storiti, kar sem mu bil ukazal? Zaklinjam se, da se ti zgodi kakor njemu, ako boš samo še trenotek tako uporen." In ker ščene kljub temu ni storilo, kar je zahteval, ga je pograbil za noge, vrgel ob zid in ga v še večji togoti nego pri lovskem psu raztreščil na tisoč kosov.

Ves divji in razkačen je sedel zopet za mizo in znova gledal na vse strani; žena pa, ki je vse videla, je mislila, da je znorel in ni rekla besedice. Ko se je pa tako oziral okoli sebe, je zagledal svojega konja (in imel je samo enega) ter mu osorno zaklical, naj mu gre po vode za umivanje; toda konj tega ni storil. Tedaj je zakričal: "Kaj, mrha, misliš morda, ker nimam drugega konja, da jo uneseš, ne da izpolniš mojo voljo? Resnično, kakor ona dva, pogineš žalostne smrti tudi ti in vse, kar živi na zemlji, ako se ne pokori mojim ukazom." Toda konj se ni genil; in ko je videl, da ga ne sluša, je šel k njemu, mu odrezal glavo in ga v največji besnosti, ki jo je zmogel, sesekal prav tako na drobne kose.

Ko je tedaj žena videla, kako je umoril svojega edinega konja in isto zagrozil vsakemu, ki bi se ne pokoril njegovim ukazom, si je mislila, da se to vendarle ne godi samo za šalo, in objel jo je tolikšen strah, da ni več vedela, ali je živa ali mrtva. On pa se je ves penast od besnosti in ves krvav vrnil k mizi in se zaklel: in če bi imel tisoč nepokornih konj, moških in žensk v hiši, vsi bi morali umreti; potem je spet sedel, položil krvavi meč na kolena in se oziral okoli sebe.

In ko je gledal od ene strani na drugo in ni opazil nobenega živega bitja več, je strašno pogledal svojo ženo in ji, držeč goli meč še vedno v roki, silno razkačen rekel: "Vstanite in mi prinesite vode!" Žena, ki ji ni bilo nič drugače, kakor da je že sama razsekana na kose, je naglo poskočila in mu prinesla vode. Tedaj je vzkliknil: "Ha! Kako hvalim Boga, da ste slušali moj ukaz, kajti pri besnosti, v katero so me spravili oni norci, bi se vam zgodilo kakor onim." Nato je ukazal, naj mu da jesti, in ona je storila; rekel pa ji je s takim glasom, da je mislila, da se ji je že glava razletela. In na ta način je šla stvar vso noč in ona ni črhnila, temveč je storila vse, kar ji je ukazal. Ko sta pa nekaj časa dremala, ji je rekel: "Od silne jeze

ne morem mirno spati; skrbite, da me nihče ne zbudi in imejte pripravljen dober zajtrk!"

Drugo jutro navsezgodaj so se zbrali očete, matere in tete pred vrati; in ker je bilo notri vse tiho, so se bali, da je mladi zakonski mož mrtev ali ranjen, in ta skrb se je še povečala, ker so skozi špranje v vratih zagledali samo ženo. Komaj pa jih je ta opazila na vratih, se je prav po tistem priplazila do njih in jim takoj zašepetala: "Nesrečniki! Kaj delate tu? Kako se drznete priti na vrata in blebetati? Molčite, če ne smo vsi zapadli smrti!"

Ko so oni zunaj to čuli, so se vsi silno začudili. Ko so pa izvedeli, kako sta mlada zakonca prebila noč, so vsi poveličevali mladega moža, da si je vedel tako dobro pomagati in znal napraviti red v svoji hiši.

In od tega dne dalje se je dala žena okoli prsta oviti in oba sta živela srečno življenje skupaj.

Nekaj dni za tem je hotel tast napraviti kakor njegov zet in je na isti način usmrtil kornja; tedaj pa mu je rekla žena: "Le pusti, stari! Si se prepozno zmisli. Midva se že pozna."

SILOBRAN.

Pravni izpit.

"No, gospod kandidat, kaj je silobran?"
Molk.

Gospod profesor mu hoče pomagati in pravi: "Torej — recimo, da greste sami skozi velik samotni gozd. Hipoma skoči izza grma razbojnik, vam nastavi pištolo na prsi in zahteva od vas tisoč dolarjev. Kaj boste napravili?"

"Smejal se mu bom, gospod profesor!"

SRAMOTA.

Potepuh (gredeč mimo zborovanja brezposelnih): "To je zares prava sramota! Tukaj je na stotine ljudi, ki ne morejo dobiti dela, meni ga pa povsod ponujajo, kamor pridem!"

DOBRO PODNEBJE.

"Pri vas mora biti pa jako zdravo."

Domačin: "Kako to?"

"Ker postanejo pri vas dekleta tako stara!"

PREKMUREC MIHOL

V BRZEM teku šumi Mura na vzhodni strani Slovenskih goric, kakor bi se ji mudilo neznanokam, šele, ko zagleda Slovensko Krajino, preneha kakor v začudenju. Prenehava polagoma, se motno vije. Klopotajo mlini na njej, stoječi drug za drugim na velikih čolnih; po pet, šest v gruči; liki majhna vas so. Na bregu stoje vozovi, dva, trije. Mlinarji prenašajo z njih zrnje v mlin in nanje nosijo moko in otrobe. Včasih se sliši otožen, enoličen glas zvonca, kakor ga imajo krave na pašniku: ten-ten, ten-ten, ki kliče mlinarje, da bi zasipali.

Nad Muro pa lete ribiči, se spuščajo do vode, loveč ribe; včasih kateri ostro zapiska. Bleščijo se na solncu, da jih oko komaj gleda.

Šumi Mura. Šumenje odmeva v vrbovem gozdu, počasi prehaja v ropotanje bližnjih vasi ali pa zamre v polju in na travnikih. Šumi Mura . . . Kadar je jezna, ruši mehko, plodno obrežje in kmeta, ki je imel tu morda edini oral, še celo pol orala njive, napravi za berača. O, koliko jih je že osiromašilo! . . .

Na Lotiškem brodu je leno slonel brodar, starec že pri petdesetih letih, ker je pretrpel za dva in še več. Septembrsko solnce mu ogreva razgaljene prsi. Z roko, naslonjeno na ograjo, podpira glavo, nogo je položil čez nogo in se zamislil. Izpod širokokrajnega, že oguljenega klobuka mu vise dolgi liki lepe konoplje beli lasje. Voda suva v brod; valj, s katerim je brod privezan na železno vrv, drhti. Nekje na Lotiškem zoprno kraka vrana, vmes pa gruli golob. Ali brodarja vse to prav nič ne moti, njegova duša je žalostna, da je ne more nihče potolažiti. Nekdaj mu je bilo v slast, kadar so pele ptice, če je vriskal kje pastir, danes pa ga ne bi nihče potolažil.

Na levem bregu se je nekdo izmotal iz moke, stopil na mostič in je, ker ga brodar v tegobi ni opazil, zaklical s hreščečim glasom:

"Hoj, Mihol! Slišiš? Hooj!" Lovil je sapo, zakaj bil je tolst in ni mogel glasno klicati in se tudi napenjal ni. Že pri tolikem kričanju se je zmučil in je klel lenuhaste brodarje, kako dober dobiček da imajo, pri tem pa nič ne delajo.

Brodar se je malomarno zgenil, vstal, se iztegnil, odklenil verigo in naravnal krmilo. Val

je nerodno zahreščal, se spodrsnil po vrvi. Počasi, komaj vidno se je premikal brod k čakajočemu. Trčil je ob mostič, brodar ga je privezal, dasi ga za poedino osebo ni trebalo, ker je ta lahko prestopil. Pa neznanču se nikakor ni zdelo ugodno, da bi prestopil in s tem spravljal svoje življenje v nepotrebno nevarnost. Leno se je zvalil na brodu na klop, upehan sopel, si brisal potno čelo in masten obraz z zamazanim robcem, gledal pomežikovaje včasih na Štajersko, včasih v srebrno se blesteče valove. Končno je njegov pogled obslonel na brodarju, ki je razkoračen stal nad krmilom, strmeč v razpoko na tleh.

“Kam pa, gospod?” je vprašal skoro nežno brodar, ne da bi premaknil pogled od razpoke. Ustna so mu trepetala, prsti pa so se igrali na drogu.

Nagovorjeni je zvito pomežiknil, dasi ni imel razloga. Morda pa je vedno tako mežikal. S prsti je podrgnil po mastnih hlačah, kar je značilo, da ‘gospod’ večkrat drgne prste po hlačnicah.

“He, Miho! Dobiček, dobiček. Ne vem, nekje pri Sv. Marjeti. Bom že kako našel. Jehova bo dal, da bom našel, kje je. Daa! Tako po ovinkih sem zvedel.” Spet je podrgnil po bedrih in pomežiknil. Govoril je hreščéče, kakor bi staro cunjo trgal, pri tem se pa oziral okoli, kot bi se bal, da bi ga kdo slišal in mu odtrgal dobiček.

Brodar je poskušal govoriti, kakor bi ga kaj težilo, ga sililo, da mora to nekemu povedati. In sedaj je skrajni čas, na sredi Mure bosta. Mišice na obrazu so mu vzdrgetale, pogledal je postrani.

“Blagor Vam, gospod Izak! Sreča hodi za vami, vas lovi za rokav. Pa, ali si morete misliti nesrečnejšega človeka kot sem jaz? Sedem otrok mi je povila žena, sedem zdravih sinov, potem pa je umrla. Pa smo sami živeli in gledali, kakor da so se naveličati življenja, poslavljali so se, vsako tretje leto je odšel kateri. Včeraj pa sem zadnjega spremil k počitku. Ali veste, gospod Izak, kaj se to pravi: zadnjega?! Mislite si: počasi vam propada trgovina, danes se odloči, ali boste lahko živeli ali ne in še tu zgubite! Kaj bi vi napravili . . . Dasi sem jih imel sedem, je bil ta vse moje imetje. Ko so umirali, sem dejal: Bodi, če že mora biti, še mi ostanejo, te bom tolikanj bolj ljubil in tako se je pri zadnjem — Nacek je bil — nabrala vsa moja ljubezen, vse moje upanje. On je bil moje

veselje, moja sreča, ponos. In sedaj? . . .” Brodar je govoril hitro, kot da bi se bil že prej vsega naučil, medtem pa niti za hip ni pogledal na potnika. Šele, ko je končal, se je ozrl proti gospodu, ne da bi čakal tolažilne besede, ampak iz navade.

Ne, saj ni pričakoval sočutja, srce je prepolno, ne more več držati. Ko pa je zapazil, da je gospod Izak mirno zadremal, zadremal na tako kratki poti, tedaj ga je zapeklo v srcu:

“Kaznuj ga, Bog, sinu Judeževega. Njegov smoter je dobiček!”

Brod je trčil ob most, žid se je leno dvignil, podrgnil po bedrih.

“Hi, hi! Miho, dobiček, dobiček! Veš, mudi se mi! Ko se bom vrnil, ti bom plačal skupno. Niti drobiža nimam! Z Bogom!” Previdno se je odvalil z broda in se varno zibal po mostičku na obrežje.

Brodar ni rekel ničesar, dasi je vedel, da žida ne bo več nazaj. Drugekrati ga ne bi pustil, ker ga je poznal, ali tedaj mu ni bilo za denar.

Truden je omahnil na klop. Oči so mu motno strmele v valove, ki so se sukali za ladjama, kakor se ne bi hoteli ločiti od njiju. Zdelo se je, da rumenkastosiva voda polagoma zeleni.

“O, Mura! Mura! Hudobna si, brezsrčna! Bolje bi bilo zame, da ne bi bil nikdar videl tvojih zelenosivkastih valov, da ne bi slišal njihovih šumenja. Veliko si zahtevala od mene! Ni ti bilo dovolj, da si mi strgala iz rok edini košček zemlje, ne, več si zahtevala; več, kakor more človek prenesti. Misliš, da sem pozabil, četudi je od tedaj že mnogo let? O, nikoli! Pozabil bi zemljo, niti besedice ne bi rekel. Pa ti ni bila zemlja zadosti! Dva si mi vzela, dva otroka in še mene bi rada; mene prostovoljno, ker me ne moreš s silo. Saj bi bilo vseeno, mirno bi legel med valove, pa ne bom!”

Od mlinov se je slišal smeh mlinarja, ki se je šalil z mladim dekletom. Brodar je v misli pa so plavale v preteklost, hitreje ko voda . . . Trideset let že prevaža ljudi. Dolgočasno je čakati, kdaj kdo pride; rajši bi delal ves dan na vročem solncu. In včasih še ljudi ni bilo: v slabem vremenu, zlasti še pozimi, sta prišla kvečjemu po dva na dan. Kadar je bilo mrzlo ali je dežilo, je sedel v koči, kuril na tleh, pletel košare iz meke. Pomladi in poleti in še v jesen je lovil ribe, jih prodajal po nizki ceni mimoidočim. Trideset let že prevaža ljudi, včasih

z nejevoljo; pa njegovo srce še ni bilo nikoli tako bolno ko tistega dne:

Imel je dva orala zemlje v Murišču, lepe, plodne zemlje. Počasi jo je podkopavala Mura; včasih se je že zdelo, da se je ustavila, a zato je pozneje bila hudobnejša. Saj bi jo bil prodal, poceni sicer, pa bi vsaj nekaj dobil zanjo; kupil bi slabšo, pa bi bila varna. A ni imel poguma, kakor bi bila sveta; kakor da mu je oče prepovedal: ne smeš prodati! Vsak dan je hodil gledat, ali se ni morda ustavila . . . S čim pa naj hrani sedem otrok, če proda in kupi komaj pol orala, kaj bi tam zrastle . . .

"Saj ne koplje več," se je tolažil. Zdelo se je, da res ni nobene nevarnosti več. Drugič pa ga je spet zbolelo.

"Za celo ped je že bliže. Bog, kaj bom storil!" Samo pol orala je še bilo vmes, velika povodenj bi jo že lizala.

"Letos morda ne bo vode, s časom pa se bo uravnala." Ali Mura se je bližala, sicer počasi, a gotovo. Za leto dni bo prav po njegovem tekla. Pa je še upal Miha:

"Morda pa, o Bog! . . . Saj me vidiš, siromaka! Kako naj jih preživim, sedmero nebogljenih, ki še niso za svet!"

Takrat pa se je zgodilo. Nad Gradcem nekje se je utrgal oblak, voda je drla po vsej ravni Krajini in ko je stopila v strugo, Mihaelove zemlje ni bilo več! . . .

Od Martona sem je priropotal voz. Gostilničar je peljal iz Preka vino v Slovensko Krajinno. Mlad človek pri tridesetih letih je gonil živino. Pokal je z bičem in včasih zavpil nad kravama. Poleg njega je sedela ženska, nekoliko mlajša, dokaj čednega, še celo prikupljivega obraza. Da ji je dobro, se je videlo iz okroglega obraza in vsega života; tudi oblačila se je pol gosposko.

"Hej, Miha! Vraga, kako ti je dobro. Spiš kakor dehor!"

Brodar se je dvignil, odklenil verigo, uravnal krmilo.

Mlada sta se na vozu zaupno pogovarjala, si gledala od blizu iz oči v oči. Kri jima je plala na licih.

Brodar je s polzstrtimi očmi daleč nekam strmel in začel pripovedovati, da niti sam ni vedel, kakor da samo misli in nekdo drug govori namesto njega

"Da, imel sem sina, edinega, ki mi je ostal od sedmerih. Zanj sem se trudil, zanj živel. V šolo bi ga poslal, v daljno solnčno mesto; tudi

sam bi šel tja, zakaj osamljen, daleč proč od ljubelega bi umrl. Delal bi v tovarni ali kjerkoli, on pa bi lepo živel. Ali pomislita, umrl je moj Nacek, umrl na vsem lepem, niti pomislil ni, koliko žalosti mi napravi. Umrl je in me ostavil samega. Čemu naj živim?"

Sin mu je umrl, zadnji, ki ga je čuval bolj kot svoje oko, in ljudem se niti vredno ne zdi, da bi vsaj zvedeli za njegovo nesrečo. Sin bi bil gospod in on ne bi več brodaril za borne petice... Malomarno je spravil denar. Čemu mu bo? O, nekda bi ga bil potreboval, pa ga ni bilo.

V Prek sta se peljali dve ženski z nabasanimi cekarjema na rokah. Zgrbančeni, koščeni prsti so drseli po jagodah na rožnem vencu, oči so se malomarno ozirale po okolici.

"Kam, ženski?" je vprašal brodar iz navade.

Ustna so šepetala, ne da bi prenehala. Oči so se ustavile na brodarju-vsiljivcu, ga premerile od pete do glave, šele čez čas je dejala starejša:

"Mar ne veš, da bo pojutrišnjem god Marije Lovrete?"

"Ne veš tega?" je zakokodajskala mlajša jezno. "Romali bodo ljudje iz vseh krajev, ali se ne spodobi, da poromava tudi medve! Zakaj, človek ne ve ne ure ne dneva," in usta so ji spet šepetala molitev in prsti so drseli po jagodah.

"Človek ne ve niti minute niti sekunde. Smrt te dohiti na lepem in te stisne za vrat. Tudi zate, Mihol, bi se spodobilo, da bi romal. Trideset let že hodim zaporedoma k Mariji, vselej si me ti prepeljal, gotovo še nisi romal." Usta so drdrala dalje, oči so zrle na Štajersko.

"Gotovo še nisi romal, Mihol. Leto je dolgo in presvet menda tudi nisi, kakšen časek vic bi si lahko odslužil. Bogve, če boš dočakal prihodnje leto!"

Bogve, da ne bom dočakal. Star sem in izmučen; nesreča je tolkla po meni z vso silo. Pomislita, pobožni romarici: sedem sinov sem imel, predvčerajšnjim mi je umrl zadnji, najmlajši. Za duhovnika sem ga določil, pa ni bila božja volja."

"Ni bila božja volja, ker si najbrž velik grešnik," je hitela starejša in se ni čudila.

"Dva mi je voda odnesla v najlepših letih, tretjega je v Ameriki v rudnikih zasulo. Četrty je zahrepenel po svetu in pobegnil; ko se je po petih letih vrnil, je bil starejši od mene in je umrl še tisto noč. Dva je v tovarni zmečkalo..." Prenehal je, ko bi bil rad še mnogo povedal, pa

ni mogel, le zastokal je bolešno. Brod je že trčil ob most, romarici sta se dvignili in plačevali med molitvijo.

“Miho! Romaj jutri k Mariji Lovreti, zakaj velik grešnik moraš biti. Morda si se v revščini polakomnil denarja. Različni ljudje prihajajo na brod, tudi bogati.”

“Bog znaj, kakšne grehe vse imaš na duši. Zakaj, pravičnega Bog ne kaznuje. Čuj, petero dece imam ko riba zdravih (ne daj Bog, da bi se hvalila). Ti pa, saj sam veš! Dvigni se, Mihol, spovej se svojih grehov, mogoče ti bo Bog odpustil . . .”

* * *

Miha je romal k Mariji Lovreti po pomoč. Vso pot je razmišljal in domislil: Mora že biti res, da sem velik grešnik, ko sem tako sam in tako nesrečen.

NEPRIJETNO POVABILO

Vivier, sloviti zdravnik in glasbenik, se je nekoč vrnil z dolgega potovanja in ga je povabil neki bogataš in ljubitelj glasbe k sebi na kosilo. Po kosilu so dejali Vivierju, da jih bo zelo veselilo, če bi prišel vsak dan k njim. “Vsak dan?” je dejal Vivier; “to pravite kar tako, radi lepšega?” — “Nikakor,” so mu odvrnili gostoljubni bogataši, “saj veste, da ne besedičimo za prazen nič in imamo radi slavne može. Izvolite misliti, gospod doktor, da je naša hiša vaša hiša in ste pri nas kakor doma. Kadarkoli hočete priti k nam na kosilo, bo vedno pripravljeno za vas.” — “O, ali res?” je vzkliknil doktor. — “Prav zares, vedno se vas bomo razveselili.” — “Pa dobro,” je odgovoril nato Vivier, “skušal bom, da vam pripravim to veselje.” — “Le, le,” so mu odvrnili, “mi vas pričakujemo!”

Naslednji dan je bil Vivier spet pri njih. “Vidite,” je dejal, “prišel sem, kakor ste me bili povabili.” “Ah, krasno!” je vzkliknila vsa družina in jim je bilo všeč, da je slavni mož tako izvrsten. Ko so se poslovili, so bili spet vsi kar vzhičeni.

Tretji dan je prišel Vivier spet h kosilu. “Pa sem spet tukaj,” je dejal, kakor sem obljudil. A zdi se mi,” je nadaljeval in se poredno namuznil, “da ste nekam začudeni in resni. Kaj me niste pričakovali?”

“Ah seveda, seveda, veseli smo vas!” sta vzkliknila gospod in gospa.

Četrti dan je Vivier spet prišel, a so ga sprejeli prav mrzlo in gospa je dejala: “Oprostite, gospod, danes imamo prav skromno kosilo in kar sitno mi je.” — “Zares? Menil sem, da me pričakujete,” je odvrnil Vivier, “a ne dajte se motiti! Sem skromen in z vsem zadovoljen!” Nato je lepo mirno sedel in jedel.

Po kosilu pa je zadovoljen dejal: “Kako je to, da ste mi nekaj govorili o ‘skromnem’ kosilu, ko je bilo pa vse tako izborno kot sicer. Da bi bilo le vedno tako!”

Peti dan pa je dejal sluga, ki je sprejemal Vivierja, da gospoda ni doma in naj zato oprostite.

“O, nič ne de,” je odvrnil Vivier, “toda včeraj sem pozabil suktnjo in grem kar sam ponjo.”

Rečeno — storjeno — in že je odhitel po stopnicah in vstopil v jedilnico.

“Ah,” je dejal, “vaš sluga je pa res zabit! Mi pravi, da vas ni doma! Pa sem vedel, da ste. A kaj vidim? Prepadli in blede ste? Za božjo voljo, ali se vam je pripetila kaka nesreča? Ah, povejte, povejte, da vas potolažim in vam pomorem!”

Ko so že skoraj pojedli, se je pa Vivier iz vsega srca zasmel, hudomušno pogledal molčečega gostitelja in dejal: “Vem, zakaj ste tako nejevoljni! To je zato, ker sem tako dobesedno razumel vaše povabilo. A ne bojte se, le preizkusiti sem vas hotel. Glejte, danes ste naročili, da vas ni doma; jutri bi bili naročili, naj me vržejo skozi vrata. A nikar! Želim vam dober dan in dokazal sem vam, da je taka prevelika in narejena vljudnost nevarna zadeva. Z Bogom!” In okrenil se je in odšel!

SONET

“Glej, angela bom svojega poslal,
da pred obličjem tvojim pot pripravi.”
In vstal je glas vpijočega v puščavi,
kot ogenj je samoten vzplapolal.
“Požel bo gospodar, kar je sejal,
in zvejal bo, da dobro zrno spravi;
rodite vreden sad v pokori pravi,
ker pleve z večnim ognjem bo sežgal.”
Pripravljena, Gospod, je naša duša:
izmila grehe svoje je v pokori,
ne mami več je blesk posvetnih sanj.
Srce je naše razoranā ruša,
ki čaka na sejavca v mladi zori.
Sejavec, pridi, vrzi seme vanj!

O TEM IN ONEM

Bogoslovci v Lemontu

POUČLJIVE ZGODBICE

V Parizu so imeli do leta 1870 framasoni grdo navado, da so vsako leto na veliki petek prav nalašč napravili velikanško mesno pojedino v zasramovanje katoliške Cerkve. Verni narod se je kljub vsej sprijenosti in drugim razvadam vendar še trdno držal stare navade zapovedanega posta na dan smrti našega Odrešenika. Navadne gostilne so pripravljale samo postne jedi in mesnice so bile zaprte. To samo na sebi ni bilo še nič družega, kakor le navidezna zveza Pariza s katoliško Cerkvijo; toda tudi to je bilo framasonom preveč. Odpraviti so hoteli še to poslednje znamenje katoliške vere; zato so na veliki petek velike pojedine pripravljali iz zgolj mesenih jedi. Da bi se teh poedin tudi reveži lahko vdeleževali, so bile cene jako zmerne, skoraj napol zastonj.

Taka pojedina je bila tudi na veliki petek l. 1870. Vdeležilo se je 800 ljudi, med katerimi so bili tudi otroci in ženske. Ko je predsednik dal znamenje, naj se kosilo začne, je

padlo tistih 800 kakor lačni volkovi nad mesne jedi. Toda neskončno sveti Bog se ne da zasramovati in to je tudi Parizu pokazal. Nemcem ga je dal v pest. Ko so Nemci Pariz oblegali, je Parižanom zmanjkalo živeža in mesece in mesece so morali stradati. Vživati so morali najbolj gnusobne reči, kar si jih more človek misliti. Kdor je bil tako srečen, da je psa ali mačko ubil in pojedel, ta je imel še slastno pečenko; končno so bile pa tudi miši in podgane dobre. Štiri-desetdnevni post, naj bo še tako strog, je bil malenkost proti temu postu, ki so ga razkošnemu Parizu Nemci naložili.

Neki mladenič iz plemenitega rodu je potovaje po morju bral slabo knjigo, do katere je imel vidno veselje. Neki redovnik, njegov sopotnik, ga nagovori: "Povejte, ali ne bi hoteli Mariji darovati malega darčka?" "Rad," odgovori mladenič. "Ako je to resnica," odvrne redovnik, "ali bi ne hoteli iz ljubezni do Marije to knjigo strgati in v morje vreči?" "Najte jo, gospod," reče mladenič. "Ne," povzame zdaj duhovnik, "jaz hočem, da jo sami darujete božji Materi." Mladenič sto-

ri tako in ko se povrne v svoje rojstno mesto Genovo, začuti po Marijini priprošnji toliko ljubezen do Boga, da si izvoli samostansko življenje.

Neki pobožen irec je imel navado, kadar ga je kaj neprijetnega zadelo, vselej reči: "Vse je dobro, kar Bog pošlje." Nekoč se odpravi na potovanje in, ko hoče na ladjo stopiti, se mu spodrsne in v padcu si nogo zlomi. Tedaj mu nagajivo reče neki znanec: "Ali je tudi to dobro?" "Gotovo," odgovori ponesrečenec, "četudi ne vem zakaj." Kmalu pride sporočilo, da se tista ladja, v katero je hotel stopiti, ponesrečila z vsemi, kar se jih je peljalo na njej.

Neki romar je bil s svojim križem zelo nezadovoljen in je menil, da je njegov križ najtežji. Neko noč pa se mu pritaknejo čudne sanje. Zdelo se mu je, da ga vodi njegov angel po neizmerni cerkvi, kjer je bilo brez števila križev. Angel mu pravi, naj si izvoli po svoji volji enega izmed njih. Romar poskuša in primerja dolgo časa. Eden se mu zdi prevelik, se krasno sveti — a grozovito je težak; drugi spet ima tako

ostre robove, itd. Skratka, nobeden mu ni bil všeč, nobeden se mu ni zdel primeren. Slednjič zagleda v nekem kotu križec, kateri se mu zdi primeren, kakor nalašč zanj, ni prevelik, ne prerobat. Prosi angela, naj mu dovoli, da bi smel tega nositi. Zdaj pa mu reče angel varuh: "Natančneje si ga oglej." In glej, to je bil ravno njegov križ, prav tisti križ, katerega je romar že dolgo časa nosil in zaradi katerega se je tako bridko pritoževal. Ob tem se prebudi romar in odslej je mirno nosil svoj križ brez mrmranja in pritoževanja.

Jakob dei Benedetti, znan po imenu Jakobone da Todi, je bil izvrsten advokat. Bil je jako ošaben, lakomen, nečimern in posveten. Imel je čednostno ženo, katera pa je bila v cvetju svoje dobe smrtno ranjena, ko se je neko gledališče sesulo. Jakob je tedaj zapazil, da je njegova žena nosila oster pas za pokoro pod svojo obleko. Ko je spoznal junaško čednost svoje žene, je začel zaničevati svoje dosedanje življenje; zato je razdelil svoje premoženje med uboge in šel v cunjah zaviti po ulicah. Navidez se je seveda kazal neumnega, a po resnici je iskal Boga. Zato je dobil priimek Jakobone, to je :neumni Jakob. To ime je hotel do konca svojega življenja ohraniti za pokoro za prejšnje nečimernosti. Čez deset let je vstopil v frančiškanski red. Bil je z duhom modrosti napolnjen. Postal je tudi pesnik ter zložil dobro znano pesem "Stabat Mater dolorosa" (Mati žalostna je stala) in več drugih svetih pesmi.

Neki služabnik Karola V. je

za smrt zbolel; služil je bil cesarju jako zvesto in cesar ga je zato prav rad imel. Cesar ga obišče in mu reče, naj izprosi kako milost. Bolnik prosi, naj bi mu cesar življenje podaljšal za nekaj dni. "To pa le Bog more", mu odgovori cesar. "O jaz norec," pravi nato bolnik, "vse življenje sem služil človeku in nanj stavlil svoje zaupanje, pa mi v največji potrebi ne more pomagati; na tistega pa, kateri edini mi še zdaj more pomagati, sem še-le prepozno začel misliti."

Sv. Efrem je bil cerkveni dijakon v Edesi okoli leta 350. Zlobna ženska pride nekoč k njemu in ga hoče zavesti v nesramni greh. Dijakon obledi, ko sliši toliko predrznost, a hitro reče: "Dobro, le pojdi z menoj." Ana uboga in gre za njim. Efrem jo vede naravnost na glavni mestni trg, kjer je bilo največ ljudi, in tam se ustavi. Začudena ga vpraša grešnica: "Vpričo toliko ljudstva kaj tacega storiti naju mora biti pač sram." Tedaj jo božji služabnik mirno a resno pokara: "Navzočih ljudi, praviš, da te je sram. Njega pa, ki vse vidi, ki je povsod, ki gleda v globino srca, se ne sramuješ?" Te besede so močno presunile grešnico. S solzami v očeh poklekne in prosi dijakona: "Božji služabnik, spravi me na pravo pot, da mi Bog odpusti moje nebrojne grehe." Efrem jo radostno usliši in grešnica postane spokornica.

Bogat in ošaben posestnik pride na polje pogledat najemnika, ki je prišel iz tujih krajev in je tisti dan prvič delal pri njem. Razkazuje mu razne stvari, nazadnje pa ga vpraša:

"Kaj misliš, čegavo je to polje, čegavi oni travniki in tamkajšnji gozd?" "Ne vem," odgovori mu služabnik. "Vedi tedaj," reče gospodar, "vse, kar vidiš okrog sebe, je moje, moj imetek." Služabnik za trenutek pomolči, zabode lopato v zemljo, sname klobuk z glave; potem povzdigne oči proti nebu in reče z ginjenim glasom: "Kaj pa nebo tam gori, ali je tudi vaše?" Ošabni bogatin zardi od sramote in molče odide.

KDO? KAJ? KAKO? ZAKAJ?

1. V kateri starosti je otrok dolžan zdržati se mesnih jedi?

Zdržati se mesnih jedi je dolžan vsak vernik, ki je že pri pameti in ga ne izgovarja kak opravičen vzrok. Ravno katero leto otrok pride k pameti, ni mogoče natančno določiti. Vendar, splošno je rečeno, da je otrok, ki je star sedem let, že dolžan zdržati se mesnih jedi.

2. Ali je prejem zakramenta svetega zakona v stanu smrtnega greha, veljaven?

Da, veljaven je, pač pa grešen. Prejem zakramenta svetega zakona v smrtnem grehu nikakor ne vpliva na veljavo sv. zakona. Ker je sv. zakon zakrament živih, morajo tisti, ki ga prejmejo biti na duši živi, to je, imeti morajo posvečujočo milost božjo. Kdor prejme ta zakrament vedoma po nevrednem, stori božji rop in ne prejme milost zakramenta, dokler se ne spove smrtnega greha.

3. Kdo je patron ali zaščitnik zrakoplovcev (aviators)?

Frančiškanski Koledar (The Franciscan Almanac) piše, da je Marija Lavretanska zaščitnica zrakoplovcev. God. Marije Lavretanske se praznuje desetega decembra.

4. Ali je kriv smrtnega greha, kdor misleč da je smrten greh, pozneje znajde, da dejanje res ni smrten greh?

Če kdo misli, da je nekaj smrtno grešno in vseeno stori, smrtno greši. Če prav je tisto dejanje v resnici le mali greh ali celo noben greh, za tistega je bil smrten greh, ker je tako mislil in vseeno iz hudobije storil.

5. Kaj pomenijo tri table, ki so na oltarju med sv. mašo; ena velika na sredi, drugi manjši na koncu oltarja?

Tabla na evangeljski strani ima natiskan evangelij sv. Janeza, katerega moli mašnik koncem maše. Tabla na listni strani ima molitve, ki se molijo pri umivanju rok. Sredi oltarja je pa kanonska tabla, na kateri so tiskane posvetilne molitve, zraven pa tudi razne druge molitve, n. p., Gloria, Credo, Darovanje, itd. Te table so v pomoč mašniku, kadar misala ne rabi.

6. Ali so tisti, ki naredijo ali popravljajo cerkvena oblačila, deležni kakšnega posebnega blagoslova?

Sv. Stolica (3. junija, 1933) je podelila odpustek 300 dni vernikom, ki brez plačila naredijo ali popravljajo cerkveno opremo ali liturgična oblačila. Odpustek lahko prejmejo vsakikrat kadar med takim delom, izmolijo tale zdihljaj:

“Jezus, naša pot in naše življenje, usmili se nas.”

7. Zakaj sv. Cerkev prepoveduje sežiganje človeškega trupla? Kaj nas ne uči Cerkev na pepelnično sredo: “Spominjaj se človek, da si prah in se v prah povrneš?”

Sežiganje človeškega trupla ni na sebi kaj hudobnega. Cerkev prepoveduje to zato, ker zgodovina kaže, da je ta navada bila vzeta kot znamenje nevere. Kristjani kažejo spoštovanje do človeškega trupla s tem, da ga pokopajo in ne sežejo.

8. Zakaj udarijo škof birmanca na lice?

Škof udarijo birmanca na lice, da ga s tem opomni, naj bo pripravljen zavoljo Jezusovega imena trpeti tudi zasramovanje in preganjanje.

OKROGLE

Imej samo eno ženo

(Dogodek iz misijonskih dežel.)

Na Salamonskih Otokih je prišel k misijonarju ljudožrski glavar in ga je prosil, da bi postal kristjan. Ker je bilo mnogoženstvo splošno na otoku, je bila prva reč vprašanje misijonarjevo “koliko žen da ima.”

Odgovoril je “Osem.”

Potem ga je poučil o krščanski postavi, da sme imeti samo eno ženo. Povedal mu je, da naj pride nazaj za nadaljno poučenje potem, ko bo pokazal dobro voljo in bo odslovil vse žene razen ene.

Po nekaterih tednih se je glavar povrnil.

“Koliko žena?”

“Eno.”

“In za druge si dobro poskrbel ali vrnil družinam?”

Glavar je pa kratko razlagal — “Ne, ne, kaj pa mislite, nisem jih mogel poslati domov. Kaj bi pa ljudje rekli?”

Pojedel sem jih.”

PREHITRO.

Predstojnik: “Kako se pa vedete? Ali ste mogoče vi šef podjetja?”

Uradnik: “Ne, gospod šef!”

Predstojnik: “No torej, potem se vam ni treba vesti tako neumno.”

RAJŠI OBA SKUPAJ.

Gospa gre k slovitemu slikarju in ga vpraša:

“Kolik honorar bi zahtevali, gospod, če bi me portrerirali?”

“6000 dinarjev!”

“In če bi portrerirali mojega fantka?”

“Prav toliko, 6000 dinarjev.”

“Četudi je tako majhen?”

“I, seveda!”

“Potem pa naredite eno samo sliko! Fantka bom držala v naročju.”

Dama (sinčku svoje prijateljice, ki je na obisku): “Ali hočeš malo torte?”

Sinček: “Ne!”

Dama: “Kaj pa bi rad?”

Sinček: “Veliko!”

Punčka: “Danes ne morem v šolo.”

Mati: “Zakaj ne?”

Punčka: “Se ne počutim dobro.”

Mati: “Kje se ne počutiš dobro?”

Punčka: “V šoli.”

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

Molitev za mir h Knezu miru

Vsem je znano kako zelo se trudi za mir sv. Oče Pij XII., namestnik Kneza miru. Saj je še vsem v spominu, da je določil nedeljo 24. nov. l. l. za dan molitve katoličanom vsega sveta. Molitev združena s pokornim duhom, pravi sv. Oče, je edina rešitev sveta.

V decembru l. 1935 je umrl franciškan oče Krizostom v Franciji. On je bil po zgledu svetega ustanovnika "glasnik velikega Kralja". Živel je več kot 80 let in je z besedo in pisanjem, z molitvijo in spokornostjo širil in branil kraljestvo Kristusovo, ki obsega ves svet, vse stvari.

On je sestavil tu priloženo molitev v čast Knezu miru za mir. Papež Benedikt XV. je dovolil, da se sme ta molitev rabiti pri javni službi božji.

To molitev je papež Pij XI. l. 1925 oblagodaril s popolnim odpustkom.

To kratko posvetilno molitev je prav primerno zmoliti goreče in iz srca po sv. obhajilu.

Da moremo tudi Slovenci to molitev veljavno rabiti v svojem maternem jeziku, je potrdil slovensko prestavo chicaški nadškof Samuel A. Stritch.

O Jezus Kristus, pozdravljam Te, Kralja nebes in zemlje. Vse ustvarjene reči so bile storjene za Tebe. Vladaj nad menoj z vso svojo oblastjo.

Zato ponovim krstno obljubo.

Obljubim, da hočem živeti kot dober kristjan.

Posebno pa obetam, da bom, kolikor je v moji moči, pospeševal, zmago božjih pravic in Tvoje Cerkve.

Božje Srce Jezusovo, darujem Ti svoja skromna dela, da bi vsa srca priznala Tvoje sveto kraljevanje in da bi se tako ustanovilo kraljestvo Tvojega miru po vsem svetu. Amen.

Kristus tudi videl Abrahama

Dr. Albert Olmstead, profesor na Chicaški univerzi je našel dokaze v Babilonskem koledarju, ki izpričujejo, da je bil Kristus čez petdeset let star, ko je umrl na križu in ne triintriideset, kakor svet splošno domneva. Dolgo časa je bilo let 33 splošno sprejeto kot letnica smrti Kristusove. V zadnjih letih je bilo leto Kristusovega rojstva potisnjeno nazaj štiri leta. Znano je, da so Judje po babilonskem izgnanstvu sprejeli Babilonski koledar, pravi dr. Albert. Znano pa ni, da lahko doženemo po zvezdoslovnih tablicah, ki so jih zadnji čas našli, razne dogodke, ki so se dogajali od dobe babilonske sužnosti prav do leta 45 v Kristusovem času. Po teh tablicah je dokazano, da je bil Kristus rojen 20 let prej, kakor zdaj verujemo, torej je bil 50 let star ob času križanja.

Pripovedka za naše dni

(Po Andersenu. Živel v 19. stoletju.)

Živel je nekdanj hudoben in ošaben car, ki je hotel podjarmiti ves svet. Že njegovo ime je vzbujalo trepet. Z ognjem in mečem je širil svojo oblast. Njegovi vojaki so teptali žetev na polju in požigali kmečke domove. Rdeči zublji so palili

listje na drevju, zogljenelo sadje je viselo na počrnelih vejah. Ta in ona uboga mati se je skrila s svojim nagim dojenčkom za zidove, izza katerih se je kadil dim. Toda vojaki so preiskali vse kote. Če so jo našli z ubogim otročičem, niso imeli usmiljenja. Hudobni duhovi ne bi z njo grše ravnali. Car je vseto odobral. Dan za dnem je rastla njegova moč in sreča je spremljala vsa njegova podjetja. V osvojenih mestih je jemal zlato in neizmerne zaklade. V njegovi prestolici se je kopičilo bogastvo, da mu ni bilo sličnega. Dal je zgraditi sijajne cerkve in gradove. Vsakdo je ob pogledu na te stavbe vzkliknil: "Kako mogočen car!" in ni mislil na gorje in stiske, ki jih je car povzročil drugim deželam, in ni slišal vzdihov in žalostnih klicev, ki so doneli iz pogorelih mest.

Car se je radoval zlata in sijajnih stavb in mislil: "Mogočen car sem! Toda imeti hočem in moram več, mnogo več! Nobena sila na svetu ne sme biti moji enaka!"

Z vojsko je šel nad sosednje dežele in je vse premagal. Ujeti kralji so stopali v zlatih verigah za njegovim vozom, pri pojedinah so ležali ob njegovih nogah in jedli drobtinice, katere so jim metali njegovi dvorjani.

Nato je ukazal car, da postavijo njegove kipe na trgih in v gradovih, zahteval je celo, naj jih postavijo v cerkvah pred Gospodovimi oltarji. Toda duhovniki so dejali: "Car, mogočen si, toda Bog je mogočnejši, ne drznemo se."

"Dobro," je dejal zlobni car, "a jaz hočem premagati tudi Boga!" V blazni ošabnosti je dal napraviti umetno ladjo, da

poleti z njo po zraku; bila je pisana kot pavov rep, zdelo se je, da ima tisoč oči — bile so cevi pušk. Sredi ladje je sedel car. Pritisnil je na vzmet in sprožilo se je tisoč krogel. Trenotek nato so bile puške zopet nabite! Sto orjaških orlov je nosilo ladjo visoko proti soncu. Globoko doli je ležala zemlja. V začetku je bila podobna s svojimi gorami in gozdovi neizorani njivi, pozneje je sličila ravnemu zemljevidu, nazadnje pa je bila zavita v meglo in oblake.

Više in više so hiteli orli z ladjo. Tedaj je odposlal Gospod Bog samo enega angela. Hudobni car je velel streljati nanj iz tisoč pušk. Toda krogle so odletele od njegovih bleščečih se peroti kot toča iz oblaka. Samo ena kapljica krvi je pri tekla iz bele perutnice in padla na carjevo ladjo. Žgoča vročina je nastala in s tonsko težo potisnila ladjo navzdol. Orjaške perutnice so omahnile, vihar je divjal, oblaki so v grozečih oblikah sličili tu dolgim rakom, ki so svoje močne škarje stegali proti carju, tam skalnatim skladom in ognjenim zmajem. Prestrašen je ležal car v ladji, ki je končno obvisela med gostimi vejami v gozdu.

Ko si je odpomogel, je razjarjen zavpil: "Hočem premagati Boga! Tako sem sklenil. Moja volja naj se zgodi!"

Sedem let je zidal umetne zrakoplove in stroje, koval strele iz najtršega jekla, da napade nebeške trdnjave. Iz vseh dežel je zbiral vojne čete, ki so končno stale mož ob možu več milij daleč. Vojaki so vstopili v zrakoplove, tudi car se je bližal svojemu. Tedaj je Gospod Bog namah poslal roj mušic, ki je obkrožil carja in ga

obodel po obrazu in rokah. Car je v jezi potegnil meč, udaril, — pa le po praznem zraku, mušic ni zadel. Dal si je prineesti dragocene preproge, zavil se je vanje, in nobeno mušičje želo jih ni moglo prebosti. Samo ena mušica je sedla na notranjo stran preproge, zlezla v carjevo uho in ga pičila. Speklo ga je kot žareče železo, strup se mu je razlil v možgane. Vrgel je raz sebe preproge, raztrgal obleko in plesal nag pred svojimi vojaki, ki so zasmehovali carja norca, ker je hotel premagati božje kraljestvo, a ga je premagala mala mušica.

* * *

Tako je končal car, tako bo končal tudi car našega stoletja.

Baraga v Sloveniji

Lanska misijonska nedelja je postavila v ospredje svetniškega misijonarja škofa Friderika Baraga. V Ljubljani so bile njegovemu spominu posvečene v operni dvorani kar štiri proslave: dve za mladino, dve za odrasle.

Kako malo smo pred leti poznali svetniški lik tega velikega misijonskega škofa, ki se je vsega žrtvoval na misijonskem polju za kraljestvo Kristusovo in ponesel sloves slovenskega naroda tudi v širni svet. Danes stoji Baraga pred nami z vso svojo veličino, z vsemi svetlimi krepostmi, z vsemi vrlinami duhovnika, škofa, misijonarja po vzorcu Srca Jezusovega.

Pri ljubljanskih proslavah na misijonsko nedeljo so slovenski gledališki umetniki vpriporili Plestenjakov igrokaz v treh slikah "Baragov križev pot". V ganljivih prizorih je očrtano Baragovo življenje in delovanje kot duhovnika v do-

movini. Še posebno je podčrtano njegovo usmiljeno srce do revežev in trpinov. Nato pa igra kaže njegovo slovo od doma in potovanje v Ameriko.

Drugi igrokaz "Ob veliki reki" (s. Darina Končesa) pa predočuje delovanje Baraga kot misijonarja v Ameriki.

Ban Slovenije dr. Natlaččen je poudaril naslednje misli:

Današnja proslava velja velikemu misijonskemu škofu — Slovencu Frideriku Baragu.

Baraga je posvetil vse svoje življenje predvsem Cerkvi in delu za duše Indijancev; kljub temu pa je s svojim duhovnim delom naš slovenski narod v širšem svetu tako proslavil, da je primerno, da počastim na današnji proslavi njegov spomin kot predstavnik svetne oblasti v slovenski banovini.

Baraga je bil sin naše zemlje; Slovenec po rodu in duhu.

Pri Dobrniču na Dolenjskem mu je tekla zibelka. Po kratkem službovanju v Šmartnem in Metliki se je napotil l. 1830 v Sev. Ameriko in deloval tam ob velikih jezerih in v deviških pragozdovih med Indijanci do l. 1868.

Zdelo se je, da je pozabljen, odtujen svoji domovini in svetu in da je postal takorekoč Indijanec med Indijanci.

Danes pa je njegovo ime slavno; nešteto krat ga izgovarjajo v Ameriki; o njem je pisanih več obširnih življenjepisov v angleščini, eden v češkem jeziku. Več lepih knjig je o Baragu izšlo v slovenščini in zdaj se pripravlja nemški življenjepis. Baraga sam je opisal smisel in namen svojega življenja z besedami: "Ne delam za svoje koristi kakor trgovci, ampak za spreobrnjenje divjakov"; tako je pisal l. 1841 v domovino.

To delo za indijansko raso, ki je danes skoro izumrla, je Amerikance, ki so sicer zelo praktični ljudje, tako zadivilo, da so Baragovo ime ovekovečili: po Baragu so imenovali celo pokrajino in eno mesto; ena najlepših ulic mesta Marquette se imenuje avenija "Baraga". Amerikanci vprašujejo, od kod in iz katerega naroda jim je prišel Baraga, in tako se ime slovenskega naroda v Ameriki mnogokrat imenuje na proslavah, v časopisju, v pridigah.

Fr. Baraga za slovensko domovino ni bil zgubljen, ko je odšel v Ameriko. Svoje slovenske domovine nikdar ni pozabil in ko je bil v samotni sredi svojih Indijancev, je napisal v tihih nočeh za Slovence v domovini tri knjige. Poslal jih je svojim rojakom v domovino s temile besedami: "Sprejmite te knjige, ki sem jih spisal za vas v tej daljni deželi, kot znak velike ljubezni do vas in moje resne želje za vaše večno zveščanje, moji dragi, nepozabni Slovenci."

Baraga torej ni samo velik misijonar, ni samo svetniški vzor; Baraga, ki je proslavil našo slovensko domovino onstran Oceana, je tudi nosilec slovenske kulture.

Zaradi tega je prav in se spodobi, da širimo njegovo slavo tudi v naši domovini; mesto Ljubljana in drugi kraji bodo lahko našli priliko dati njegovemu imenu častno mesto. Kot ban dravske banovine kličem: Slava Tebi, nepozabni Baraga!

Misijonska nedelja je na ta način bolj in globlje posegla v srca vernih Slovencev in zajela vse sloje prebivalstva. Opozorila je marsikoga, ki je bil doslej gluhi in slepi za misijonsko misel, da ni pravi katoličan, če

brigo za vnanje misijone popolnoma vnevar pušča.

Čudež človeškega telesa

Ko je Stvarnik vzel grudo zemlje in ustvaril človeka po svoji podobi, je storil velikanski čudež. Človeško telo je čudovito sestavljena enota! V njem je 105 kosti in 500 mišic. Čreva so dolga 8 metrov, kri odraslega človeka tehta približno 14 do 16 kg. Srce ima povprečno 15 cm v premeru; bije 70 krat na minuto, 4200 krat na uro. Skoraj 36 milijonkrat na leto. Vsak udarec srca požene okoli 44 gramov krvi. Srce je motor, ki požene vsako uro 120 kg krvi, to je skoro 60 stotov na dan! Vsa kri našega telesa se v treh minutah preljuje skozi srce. Človeška pljuča vsebujejo navadno pet litrov krvi; povprečno dahnemo 1200 krat na uro, pri čemer porabimo tri hektolitre zraka. Koža sestoji iz treh plasti; na vsakem kvadratnem centimetru kože je 1200 znojnih luknjic. Možgani, kjer je središče živčevja, so podobni električni centrali, ki oddaja povelja našim udom in vsem telesnim delom, da se gibajo.

Father Fr. Jager umrl

V Aleksandriji, La., je 30. jan. preminul Rev. F. Jager, dobroznani čebelar in učitelj čebeloreje vseučilišča v Minneapolis. Zadel ga je kap in po dnevnem trpljenju je mirno v Gospodu zaspal.

Pokopali so ga na pokopališču St. Mary's v Minneapolis, Minn., 3. febr. 1941.

H pogrebu je prišlo mnogo duhovniških tovarišev, pa tudi

njegovih prijateljev, pogrebniško mašo je opravil duluthski škof Tomaž Welch, njegov nekdanji ministrant v Marshall, Minn.

Pokojnik je zbudil veliko zanimanje pred 3 leti, ko je tako čudežno ozdravel od bolezniraka po priprošnji škofa Barage.

Rojen je bil 2. aprila 1869 v Sloveniji.

Bog mu bodi plačnik za vse dobro delo, ki ga je na zemlji vršil.

Sestri — svoji drugi materi v spomin.

P. Avguštin Svete.

Po časopisih tolikokrat bemo o smrtni uri zločincev in drugih krvavih zadnjih trenutkih, zakaj bi ne imeli naši časopisi pobožno navado, da se spomnejo duš, ki so verno živele v Gospodu in v Gospodu verno zaspale?

Sestra moja je zatisnila svoje trudne oči, sestra in moja druga mati. Veliko sem ji dolžan v telesnem in duhovnem življenju svojem, zato le nekaj vrstic ji v spomin. Zgolj za spodbudo drugim ženam in dekletom po naših naselbinah.

V letih težke španske epidemije, ki je tudi po Ameriki razsajala, je smrtna žena zagrabila v enem tednu oba roditelja Forestsitske Svetetove družine. Sedmero otrok sta zapustila. Najstarejši sin je bil 17, najstarejša hči 15. Takoj sta sklenila oba najstarejša, da prevzameta vaje družine sama v roke. Fant bo šel na delo za družino, petnajstletna Marija bo pa gospodinjala.

Mala in mlada druga mati

se je takoj uživala v težki materinski posel, da vzgoji svoje bratce in sestrice v krščanskem duhu, ki ga je podedovala po svoji Svetetovi materi. Veliko korajže je morala imeti, da je mogla prevzeti težko nalogo. Toda izvrševala jo je od prvega leta do zadnjih ur in vzgojila otroke v strahu božjem in v ljubezni do bližnjega.

Da, ne le to, pripravila je otroke za razne poklice v življenju. Dva brata je vzgojila za duhovski stan, ostali so si dobili razne druge stanove. Lahko je dandanes zgubiti Boga, toda med vsemi, ki so bili pò Bogu njeni skrbi izročeni, ne eden ni zgubil vere, vsi vrše svoje krščanske dolžnosti kot se katoličanom spodobi. Priznanje gre za vse to njej, ki je v toliki ljubezni posvečala svojo mladost, svoje zdravje in svojo dušo življenju in zdravju, tako telesnemu kot duhovnemu, svojih bratcev in sestic.

Ko je dovršila to nalogo, je sama stopila v zakonski stan in skupno z možem, Mr. Wosicki, sta potem tudi svoje štiri otroke vzgajala v duhu vere. V težkih družinskih skrbih Svetetove in Wosickijeve družine se ji je popolnoma izčrpalo telo, a ne duša.

S ponosom in zadoščenjem gledam sedaj nazaj v vse ure, ki govore o njeni globoki verski miselnosti, njeni veliki potrpežljivosti in trdnem katoliškem prepričanju. S ponosom in zadoščenjem slišim vse ljudi, ki so zatrjevali ob njeni smrti: Umrle je zares krščanska duša.

V dolgoletnem trpljenju, imela je jetiko, ni nikdar črhnila besedice nevolje, nasprotno vedno je vdana trpela in sprejemala križe, ki so se gro-

madili na njeno rahlo življenje. Bog je gospodar življenja, naj se zgodi njegova volja, je bil njen edini vzdih. Marijina molitev, rožnivenec, je bila njena skrita tolažba. Do zadnje ure je vztrajala v svoji kreposti.

Ljuba sestra in korajžna mati (nam si še vedno druga mala mati), odšla si od nas. Toda vedi, da Te bomo vedno ohranili v najlepšem duhovnem spominu. Tvoja oporoča vere in kreposti je tudi nam sladka spodbuda, da se bomo ravnali po Tvojem zgledu, kadar nas križi tarejo. Bodi pa tudi drugim v svetel zgled, mlajšim in starim, kako v Bogu živeti in umreti.

Naj Ti bo zemljica lahka, ljuba sestra in mati. Bog Ti daj večni mir in pokoj; večna luč naj Ti sveti.

GLASOVI OD MARIJE POMAGAJ

Javna zahvala Mariji — v imenu naše umrle Helene Lukanc

Javno zahvalo izrekamo tem potom naši nebeški Materi MARIJI, ker je po čudežnem naključju rešila gotove smrti našega sina.

Zgodilo se je ob priliki, ko je njegov najboljši prijatelj Raymond nesrečno utonil.

Vse od julija se je naša, sedaj že pok. žena in mati odločevala za javno zahvalo Mariji potom lista Ave Maria, pa slabo zdravje jo je vedno zadrževalo, in sedaj 2 dni pred

smrtjo, je nam ostalim naročila to poslednjo željo.

Vemo, da daje hvalo tam v nebeški slavi, mi ostali pa se tukaj zahvalimo Mariji.

Našo pok. ženo in mater Heleno Lukanc pa vsem priporočamo v molitev.

Soprog; sin, ter hčerke.

Še dvoje romanj k Mariji Pomagaj

Četrto nedeljo maja pride društvo Marije Pomagaj sem k nam k peti maši, ki jo društvenice vsako leto naroče, v čast svoji društveni patroni. Upamo, da bo udeležba zelo številna.

Tretjo nedeljo julija pa bodo priromale k nam članice velike Slovenske Ženske Zveze, ki obetajo, da se bodo tudi letos prav v tolikšnem številu odzvale za svoje romanje, kakor so se lani.

Father B. Snój se spet zahvaljuje

za nadaljne darove ob priliki zlate maše sledečim: K. Kepic in Mrs. Ferik ter Angeli Colnar iz New Yorka; Mrs. Ušeničnik iz Penna.; Mrs. Stout, Mrs. Ritonja, Mrs. Levar iz Milwaukee. Mrs. J. Erjavec iz Jolieta. Če je katero ime pomotoma izostalo, oprostite.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, Materi božji, Mariji Pomagaj, Lurški Mariji, Blaženi Devici Mariji, Frideriku Baragi za pridobljene milosti:

T. Zakosek, Aurora, Ill.; F. Vovko, Blaine, Ohio; M. Levar, Cairnbroock, Pa.; Mrs. J. Kocevar, Euclid, Ohio; T. Glavic, Cleveland, Ohio; Mrs. J. Sodja, Cleveland, Ohio; M. Lautizar, Cleveland, Ohio; M. Pavlesic, Ambridge, Pa. Posebe se že zahvaljuje Mariji Mrs. Lukanc, Cleveland, Ohio.

NJIHOVA POTA K BOGU

GLAS IZ GROBA OB SOČI

Če sedeš v Gorici na vlak, da se popelješ v sladko deželo solnca, v Toskano, boš zdrčal pod prelepimi slovenskimi Brdi, ki sijejo s svojimi belimi cerkvicami daleč v beneško ravan, in se boš ustavil najprej v Vidmu. Tam so v davnih časih vladali furlanski vojvode, pozneje pa je beneški krilati

lev držal vso furlansko deželo in še naše domačije ob Soči velik del v svojih krempljih. Vlak drči naprej mimo lepih belih trgov in mestec, med širnimi, rodovitnimi polji, kjer se trte spletajo z murvami v košate, dolge brajde — in naprej čez široko, plitvo Piavo, kjer je tekla draga kri — dokler ne zagledamo petero zvonikov, ki kronajo rdečo baziliko svetega Antonia v Padovi. Vlak švigne po širokem mostu čez Adižo in potem zagledamo med visokimi nasipi veletok Po, ki vali svoje mogočno valovje proti Jadranskemu morju. Toda čaka nas še dolga pot, zato naprežemo naš brzec in bežimo naprej skozi starodavno mesto Ferraro do Bolonje. Potem zapelje vlak v gorovje in vozimo se skozi dolge predore, čez visoke mostove in prederemo Apenine — in ko se začne vlak spuščati v dolino, zagledamo pred seboj med morjem zelenečih vrtov Firenze, kraljico rož, solnčno mesto. Ko bi imeli čas, bi si ogledali čudovite marmorne palače, gradove, lepo belo stolnico, ki se iz srca Firenze pne v višave kator molitev, ki kipi iz srca plemenite duše; ogledali bi si ves ta rajski, čarobni svet blesteče lepote, ki ga je krščanska Evropa ustvarjala v lepem času, ko so slovenski in hrvatski pradedje s svojimi telesi tvorili živ in krvav zid proti

turškemu navalu. Toda mudi se nam. Želimo namreč spoznati srce mladega, junaškega moža, ki je vzornik katoliške mladine. Iz Firenze se peljemo po zeleni reki Arno v Pizo in odtam je še dobro uro v Livorno. Končali smo svoje potovanje. Ligursko morje šumi pred mestom. Tu v Livornu, ob morskem bregu, je bil rojen naš junak, Jozve Borsi po imenu. Kaj je bil? Ali sloveč pesnik ali mar učenjak ali imovit in darežljiv dobrotnik revnih, ali celo mogočen državnik? Nič od tega. Bil je priprost fant, ki je blodil, dolgo blodil in slednjič našel Boga. Zapisal je čudovito izpoved mladega, nemirnega srca. In potem je umrl, še mlad, rosen mladenič. Pa mislim, da je v kratki dobi svojega krščanskega življenja toliko lepega in pretresljivega doživel, da nam ima mnogo povedati, posebno še mladim ljudem. Zato italijanska katoliška mladina posluša glas ljubega tovariša, ki spi ob Soči. In zato smo tudi mi potovali v Livorno in bomo zdaj pogledali v hišo in srce Jozveta Barsija.

Rodil se je dne 10. junija 1888. Stari Everard Borsi, njegov oče, je bil časnikar. Živel je v dobi, ko so italijanski izobraženi stanovi bili prežeti z mržnjo do katoliške Cerkve. Tudi stari Borsi ni mogel trpeti ne cerkve, ne duhovnika, ne vere. V svojem časniku je ostro napadal Cerkev in spustil marsikako ostro pšico na papeža. Stari, bojeviti časnikar tega ni delal iz zlobe; bil je slabo poučen o veri in je bil trmasto prepričan, da katoliška vera nasprotuje ljubezni do naroda, da je vera nasprotna vedi, da papeštvo zatira svobodo. Teh zmot se nikoli ni mogel oprostiti. In nič čuda, da je ta protiverski duh prenesel tudi na sina.

Kmalu so se v mladem Jozvetu odkrili čudoviti darovi: imel je železen spomin in znal je čarobno govoriti in deklamirati. Štirinajst let je imel, ko je prejel na slovesen način prvo sve-

to obhajilo; mati je tako hotela, oče pa se tudi ni preveč upiral. Jozve se je v Livornu šolal; tu ob tem obrežju je tekal, se sprehajal, solnčil in kopal, rasel v brezskrbnem življenju, ki ga imajo mladi dijaki. Še zelo mlad, komaj 22-leten, je dosegel čast doktorja prava na vseučilišču v Urbinu.

MLADA LETA.

Kako je mladenič preživel ta leta, ko se kuje značaj in oblikuje srce?

Mladi dijak je sam narisal obličje svoje duše — v pesmih in zapiskih. Še bolj jasno in krepko je povedal, kaj se je v njegovem srcu godilo, ko je spisal že po spreobrnjenju knjižico "Razgovori z Bogom". V tej knjižici pripoveduje, da je pred odhodom v fronto — bilo je 27. maja 1915 — eno celo jutro porabil, da zbere kupe mladostnih spisov . . . Potem je vse sežgal, vse te "priče svojega neznansko grešnega življenja". Kaj je bila vsebina teh zapiskov? Nesramne povesti in pesmi, bogokletne zgodbe, kriki ošabnega, puhlega, vase zaljubljenega srca. "Ko sem napravljaj to grmado" — piše Borsi — "sem čutil kakor da bi mi v srcu še enkrat zakipeli blatni grehi, slabe misli in želje... Vse to pa se je zgodilo, ker sem zgubil in oskrnil čistost že v začetku svojega moškega življenja."

Zgubil je čistost . . . Doba, ko se v mlademu človeku prebudijo skrivnostne sile spolnega življenja, je odločilna. V tej dobi se na splošno gradi značaj — v tej življenjski dobi se postavi temelji za vse bodoče življenje. Kako težko je mlademu človeku iti pravo pot v sedanjem modernem času! Vsa okolica se je zarotila, da ga zapelje v močvirje, iz katerega se je le težko rešiti. Knjige, slike, umazani časopisi, skvarjeni tovariši, izzivajoča ženska noša — vse to vpliva na srce in možgane mladeniča. V njegovi domišljiji se polagoma zarodijo krivi pojmi o ženski, o namenu zakona, o smotru spolnega življenja. Ženska je za moderne pagane le igrača, roža, ki je prijetna, dokler ne uvene. Katoliški mladenič pa je prešinjen globokega spoštovanja do ženske. Saj je sestra Marije Device! Ona je svobodna hči svetega Duha! Ona nosi v svojem srcu večno luč božjo — ki je nobena človeška roka ugasiti ne sme, ne roka moža, ne roka ženina. Zakaž kar je Bog ustvaril za večno življenje, tega človek ne sme uničevati radi hipnega užitka. Kristus je visoko

dvignil ljubezensko življenje žene in moža: obdal je krščanski zakon s zakramentalnim sijem milosti. Materinstvo je blagoslovil in dal materam vodnico, Svojo Mater. V srcu vernega mladeniča katoliška Cerkev izkleše pravo in prelepo sliko žene, svobodne hčerke svetega Duha in sestre Marijine . . .

V raztrganih dušah modernih paganov te slike ni. V njihovem srcu, v slavnostnem hramu, stoji kip razuzdane ženske, ki ji ne sijajo večne zvezde, ki ne pozna več Marije Device-Matere. To spačeno, žalostno podobo je nosil v svojih prsah tudi Jozve. Njegove pesmi, ki jih je zlagal v dobi od 15. do 17. leta, nam pričajo o tem. Te pesmi je izdal v knjigi, ki nosi naslov "Prvi vrec". Vse pesmi slavijo lahkomišelnost ljubimkanje, poltena razmerja, opevajo greh in strasti. Knjigo zaključuje sedem pesmi, ki slave sedem poglavitnih grehov. Mladi pesnik je v teh pesnitvah — pozneje jih je imenoval "sedem kletvin" — priznal, da ima vse poglavitne grehe razen nevoščljivosti. "Napuhnjem sem, ker ne poznam lažnjive ponižnosti; ljubim jezo, ker dela iz človeka leva; najrajši imam lenobo, tihe ure na sladkih blazinah. Skopost mi je "rodoviten studenec veselja", sem suženj grla in požrešnosti. In tudi če bi hotel biti čistega srca, ne bi se mogel odtegniti tvojemu vladarstvu, o nečistost, ker tvoja moč je strašna . . ."

Toda mladenič ni bil srečen. Kako daleč je bil od Boga! Nikjer ni imel opore, da bi se ustavil strastem, ki so ga gonile zdaj sem zdaj tja. Pa vendar je ljubil vse, kar se mu je zdelo lepo. Bil je nezadovoljen in je iskal lepote . . . Toda iskal je v temi, slepec. Kako pretresljivo je zapisal v svojih "Razgovorih": "O strašni dnevi, ko nisem mislil nate, moj Bog, nikoli, nikoli, kakor da bi te ne bilo! Kakšna groza! Ko pomislim nazaj, me prevzame trepet in gnus. Toda kako si me kaznoval, o Jezus, v slepoto si me kaznoval in si me pustil v moji nizkosti. V onih dneh je bila moja govorica žalostna, nesramna, polna kletvin. Takrat sem imel silno mnogo majhnih skrivnih pogreškov, ki so me poniževali in onečaščali v mojih lastnih očeh. Bil sem blaten, moje srce je bilo z blatom do vrha napolnjeno. Bil sem nezadovoljen s seboj, občutljiv, zloben, opravljen, trmast. Bil sem nečimeren, ošaben, poln samega sebe, zagrenjen, trepetal sem za svojo bodočnost, zraven tega pa sem bil kričač prve vrste. Danes pa!..."

Mladenič je bil v javnem življenju naspro-

ten Cerkvi; to se je naučil od očeta. Dolgo let ni prišel v stik z duhovniki in zato ni poznal ne Cerkve ne njenih naukov ne milostnega življenja vernikov. V verskih rečeh je bil popolen nevednež. Nevednost je bila tista visoka stena, ki je ločila mladega Jozveta od katoliške Cerkve in vere.

Ta stena pa je začela padati.

SREČA V NESREČI.

“Moja duša je bila mrtva. Iz smrtnega spanja so jo prebudili veliki udarci nesreče...”

Leta 1910., ko je Jozve štel 22 let, mu je nenadoma umrl oče. Družina je ostala brez poglavarja. Kdo naj služi kruh, kdo bo skrbel za njo? To breme je padlo na rame mladega Jozveta. Oče mu je zapustil list, in Jozve je moral zdaj popolnoma sam pisati ves časopis in skrbeti, da se je širil.

Dve leti za tem ga je zadela druga nesreča. Umrla mu je sestra Lavra, 25-letno dekle. In naslednje leto je zgubil še bratca. Ostal je sam z materjo in še enim bratom. Te udarce je živo občutil in v “Razgovorih” je zapisal o njih: “Večkrat si me močno udaril s trdo roko, o Bog; storil si me jokati; ponižal si me. Vsakokrat, ko si me videl, da mislim pasti v greh ali da sem že padel, pa si me spet udaril strahovito in bolešno.”

Kako se je ponašal, ko se je vsula nanj toča nesreč? “Ko je padla nanj nesreča” — piše njegov prijatelj — “smo ga videli, da se je za hip upognil in se naglo zravnal, s trdnostjo, ki nas je presenečala . . .” Le polagoma je v mladeniču zorelo spoznanje, da ga tepe skrivnostna roka, da ga vodi neviden, vsemogočen duh. Spočetka je sprejemal udarce uporno in srdito. Toda v teh treh letih nesreče se je njegovo srce čistilo in okrepilo, tako da je na višku te dobe mogel sprejemati vse, kar je prišlo iz božjih rok, srečo ali nesrečo, veselje in žalost, z vdanim srcem, s hvaležno dušo sinu, ki ve, da mu večni Oče pošilja vsako stvar samo zato, ker ga neskončno ljubi. Ko je Jozve Borsi našel Boga, se je vrgel na kolena in se mu zahvalil z visokim klicem: “Ah, trpljenje je resnično tvoj zaveznik, Gospod!”

Ko ga je zadela prva velika družinska nesreča, očetova smrt, je mladenič bil še pravi nevernež. To nam kaže njegovo obnašanje ob smrtni postelji očetovi. Oče je umrl nenadoma, brez svete popotnice in pokopali so ga na onem

delu pokopališča, ki je bil namenjen brezvercem. Tam je kupil eden njegovih prijateljev grobišče za starega Borsija, meneč, da je tako ustregel njegovi želji. Sinu je bilo prav, da je oče umrl in bil pokopan brez duhovnika, brez blagoslova Cerkve.

To je bilo jeseni 1910. In cela tri leta, do poletja 1914, je še hodil, razrvan in nemiren, po cestah uživanja in greha. Nesreče, ki so ga zadele — so bili klici, s katerimi je Bog klical izgubljenega sinu k sebi. Kar se mu je zdela velika nesreča, to se je pozneje izkazalo za veliko srečo, ki je rešila njegovo dušo.

(Dalje prih.)

LAMOTSKI ŽUPNIK

(Celoletna povest)

(Dalje)

ZVON, ZVON!

TISTI čas se je na francoski strani udomačila nova šega, da so gosposke družine pričele prav pogosto vabiti našega župnika na pomenek. Sedaj se je komaj mogel ubraniti raznih povabil in vendar je tako nerad obiskoval “višje zverine”! Ni mu storilo dobro, da je spet in spet moral piti čaj, tudi se mu je zdelo škoda njegove nedeljske duhovniške suknje.

Ko pa je bil nato šele ugotovil, da vendarle utegne pri gladko olikani gospodi za svoje uboge dobiti marsikak dober prigrizek, ki bi bil sicer za le-te izgubljen, mu je postalo lažje.

In zdaj je bil na gradovih kmalu tako priljubljen kakor v kmetiških hišah. Povedal je gospodi marsikako trdo resnico, in skromno so ga poslušali, mnogo so mu odpustili, česar bi sicer ne bili nobenemu drugemu. Do Pariza so raznesli njegove sočne in krepke izraze. Toda naš župnik ni bil ponosen na to, nasprotno: hudoval se je nad tem, zakaj čutil je, da so ga napak razumeli.

“Nič ni prav za prav tako neumno,” je godrnjal, “kakor so izobraženi ljudje. Toliko časa ti zavijajo besede, da dobe povsem drugačen smisel in pomen, kakor pa je človek mislil. Preprosti ljudje veliko bolje razumejo človeka.”

Pa si je bil vendar krog in krog v visoki družbi pridobil resničnih prijateljev. Nekoč je prišla celo ponosna gospa markiza La Rochette peš v lamotsko župnišče; obisk v samodreču ali "motovilu" si je bil župnik strogo prepovedal "zaradi krav".

Gospa markiza je prišla naravnost v kuhinjo ter se je smeje se usedla med dva drvarja, ki v zadregi nista vedela, kam bi dela svoje roke in noge.

Gospa markiza je pila sadjevec in se je izvrstno zabavala z obema pajdašema, dočim je zadaj za njenim hrbtom "La Pepie" obupno kremžila obraz.

Priljudno in domače obnašanje visoke gospe pa našemu župniku nikakor ni vzbujalo spoštovanja. Poznal je vse ovinke in spletke človeške duše. "Kaj neki hoče od nas?!" si je mislil.

Ljubi ljudje, to, kar je hotela, je našega župnika tako zadelo, da je pričel jecljati. In kuharici "La Pepie" se je topot v resnici posrečilo, da je zapela kakor petelin: gospa markiza je hotela cerkvi našega župnika podariti zvon! Velik, težak zvon, v spomin na njenega edinega sina, ki je bil padel v veliki vojni. Zadnji La Rochette!

Veliki Bog, zvon! Zvon, po katerem je bil naš župnik hrepenel dolgih trideset let! Ostro zvonkljanje in čivkanje edinega majhnega zvona v cerkvenem zvoniku mu je bilo pač zmerom mrzko in zoprno!

"Gospa markiza, obupno je poslušati mali zvon, ki keplje in vrešči kakor kaka stara devica, zvečer ni možno zmoliti zbrano 'Angel Gospodov je oznanil . . .', majhni zvon oskrunja mrak, pa tudi daleč ne seže z glasom, da bi povabil ljudi v cerkev, njegov glas ne seže preko gozda, kaj šele do neba. Zvon, tako debel in resnoben, da se strese vsa cerkev, kadar zazvoni — to so prekrasne sanje."

Naš Gospod, Bog Oče bi bil predober, gospa markiza je gotovo eden izmed njegovih angelov! Takšno otroško veselje je zelo genilo "angela": gospa je zastavila vse moči v to, da bi čimprej bila botra novemu zvonu. In zares je nato tudi zazvonil nekega dne globoko in krepko čez griče in doline.

Gospa mejna grofinja se je nazivala "La Rochette", poslednja tega imena.

Da imata takšno visoko gospo v svoji sredi, to je vzbudilo obema občinama ponos in napuh, da bi se ljudje ondi skoraj razpočili od na-

pihnjenosti, zakaj po njih mislih je bil njihov zvon najlepši na svetu.

"Gospa je plemenita," tako so govorili, "visokorodna, nič opravka ni imela s tvorničarji konzerv ali ohranjenih jestvin, nič opravka s takimi novopečenimi bogataši in povišanci. Čiste plemenite krvi je in ponosno nosi ime junaka, ki je padel za domovino." Vsi kmetje so se po njej čutili poplemenitene in počaščene.

To bi se bilo razrastlo do samoveličja, ako ne bi bil naš župnik svojih ovčic spet enkrat prav pošteno oštel na prižnici: "Vi ste butci, moji ljubi bratje, vi ste ničemurno in puhlo ponosni na zvon zaradi njegove lepote in njegovega imena. Podobni ste meščanu, ki občuduje kravo zavoljo njenega dolgega repa in njenih debelih rogov in ne ve, da je mleko bolj važno. Razumeti morate zvon La Rochette, zakaj ima vam kaj povedati. Ob delavnikih ga morate poslušati, če hoče med svetlobo in temo z vami vred moliti in vaše molitve ponesti kvišku k Bogu Očetu. Zato je dovolj močan in vaša pobožnost ni preveč težka. Poslušajte ga, kadar zvoni zdravomarijo, kjerkoli ste, postojte za trenotek in bodite lepo tiho, ne mislite na njegovo imenitno ime in na njegov globoki zvok, temveč poslušajte božji glas, ki iz njega govori. Poslušajte ga, kakor bi ga čuli poslednjikrat na zemlji. Pri tem vam ni treba predolgo časa prenehati z delom. Očenaš, zdravomarija in znamenje križa: že to samo razveseljuje našega nebeškega Očeta. Dan za dnem počakajte, da vam zazvoni v pozdrav 'dober večer!', preden greste spat. Tedaj vas hoče zvon spomniti na večnost, da boste vedeli o njej v minljivi noči."

Sedaj so se kmetje sicer še nadalje bahali z zvonom, toda niso bili več tako glasni. In kadar je zvečer zazvonilo zdravomarijo, je postalo zdaj v vsej cerkveni občini nekaj trenotkov vse tiho. Težki vozovi sena so obstali, voli so sopihali, dočim je kmet, naslonjen na njih bok, zmolil svojo zdravomarijo; perice ob potoku so prenehale sredi svojega pogovora ter so se nad vodo sklonjene pokrižale, kosci na polju so obstali naslonjeni na svoje kose in v ta čudoviti mir se je potopila pesem zvona in večer se je spustil na zemljo.

Naš župnik si ob delavnikih ni dal odvzeti veselja, da ne bi sam vlekel vrvi, kadar je bilo treba zvoniti zdravomarijo. Zanj je bilo to višek dneva.

Toda v nedeljo, pred sveto mašo, so smeli šolarji prevzeti to službo.

Tedaj je že precej prvo nedeljo nastal največji pretep, ki ga je bila Francija s Švico vred kdaj doživela. Vsak otrok je hotel prodreti k vrvi, vsak se je hotel nanjo obesiti, eden jo je potegnil sem, drugi jo je sunil tja, vmes pa je z nepravilnimi udarci bobnel zvon, ki so tako grdo ravnali z njim — bila je velika nezgoda. Tole prvo nedeljo so vsi šolski otroci sedeli z nabunkanimi obrazi in razdrapanimi oblačili v cerkvenih klopeh in marsikateri so se še pod klopjo suvali ter si izmenoma stopali na nogo.

Ko so prišli iz cerkve, so matere še dolgo razpravljale med seboj ter se prerekale, pomirili so jih pa končno očetje ter zaključili to reč s tem, da so sklicali občni zbor na vzgojnih visokih planotah svojih potomcev.

Voditeljica je tekala od enega do drugega, vsa blede od razburjenja, prosila jih je, naj odpuste, in nazadnje je imela veleumno izvirno zamisel. Vsak mesec naj bi tisti, ki bi bili najbolj pridni, oskrbovali zvonjenje. Štiri nedelje zaporedoma bi smeli ti edini vleči vrvi pod zvonikom.

Vse je bilo navdušeno in obedve vasi sta bili razburjeni. Kdo bo pač najprvi?! Francoz ali Švicar?! Starši niso bili nič manj častizeljni kakor njih otroci in po močeh so jih spodbujali. Ob koncu prvega meseca sta prišla dva izmed izvoljenih zmagoslavno k župniku in sta mu pokazala svoja zvezka. Notri je stalo zapisano:

"S m e z v o n i t i."

Ta stavek "Sme zvoniti" je storil oba za junaka. Prvi je bil Francoz, druga pa Švicarka. Pomislite, da je zdaj vedela vsa okolica, da sta bila dva otroka v zadnjem mesecu najbolj pridna in bistrourna! In tako tehtna ter odločilna se jim je zdela ta zadeva, da je marsikatera mati že mislila, da se ji je njen otrok izpridil, ker nikoli ne pride do tega, da bi smel zvoniti.

Toda naša voditeljica je bila prav tako modra kakor dobrohotna. Bolj je hvalila delo nego prirojeno nadarjenost; bolj je cenila odkritosrčno prizadevanje kakor pa lahkoten uspeh.

Kljub temu pa so bili marsikateri, ki nikoli niso prišli do tega, da bi smeli zvoniti.

Eden izmed teh je bil majhni šestletni sin neke planšarice. Bil je videti, kakor da ima šele tri leta, njegova usta so bila zmerom odprta, in govoril je samo švicarsko nemščino in še to nerazumljivo. Zmeraj je imel umazan nos

in mokre oči in bil je tudi sicer vlažne čuti, tako zelo, da nihče ni mogel sedeti zraven njega. Sicer ga je mati natepla po vsaki hudi nezdgi, toda to ni nič pomagalo. V šoli si dečko ni upal dvigniti roko in tudi doma je na to pozabil. Zdelo se je, da nič ne more prodreti v njegovo ubogo grdo glavo, nič.

Dokler ni prvič slišal zvon zvoniti! Poslej je sedel vsako nedeljo pred božjo službo na stopnicah in opazoval zvonjenje, "binganje". Resnično svetlikanje je bilo ob takih dnevih v njegovih očeh; smehljal se je in če je voditeljica prišla mimo, je ves zardel, kakor da bi bil zasačen pri prepovedanem dejanju.

Naša voditeljica, veleumna kakor je že bila, je, ko se je vračala, vzela dečka s seboj in z mnogimi težkočami mu je dopovedala, da bi smel tudi on "bingati", zvoniti, če bi ves teden mogel ohraniti suhe hlačke. Samo od sebe to seveda ni šlo. Toda ko se je voditeljica dolge tedne mučila, se ji je vendarle posrečilo, da je pripravila dečka tako daleč, da se je pravočasno zavedel svoje potrebe. In ko je bil prišel tako daleč, da je vzdignil roko, je to delal neprestano, v radost vse šole. Blaga volja dobre voditeljice je končno vendar zmagala in zmagalo je dečkovo hrepenenje, da bi smel "bingati". Nekega dne je tudi on nesel tablico z napisom: "Sme zvoniti".

Brati še ni znal. Morali so mu prebrati: "Da, jutri smeš zvoniti." Dečko je postal blede do ustnic, nato pa je dobil rdeče lise na licih. Mali Francozi so ga spremljali čez most in mati, ko je to razumela, se je usedla v nečke za moko in od veselja rjovela v svoj predpasnik.

Naslednji dan pa dečka ni bilo več v šolo. Kakor so pripovedovali nekateri njegovih součencev, je bil zvečer padel v škafo vrele vode. Morali so poklicati voditeljico, ker je bila ona edini zdravnik v vasi. Ko je prišla, je na obeh nogah ugotovila težke opekline. Pomazala je z mandeljevim oljem, zraven navezala obliž s čudovitim mazilom, ki je v njeni rodovini že stoletja ozdravljalo vse mogoče bolezni, nato je ovila vsako nogo v eno kilo vate in povrh je prišlo še nekaj metrov obveziva. Za okrepcanje srca je dobil bolnik na pladnju dve rebri lešnikove čokolade in potem: "Hajdi v posteljo!"

Vse ravnanje je bil mali sprejel, ne da bi bil besedico črhnil.

Nato pa je pričel tako nenadoma rjuti, kakor zaboden, besnel je, tolkel je očeta in mater,

pihal ter pihal je kakor divja mačka, tudi nasproti voditeljici, da je mati postala zbegana ter bila iz sebe, tarnala je: "Božjast ga je napadla!"

"Kaj ti je, mali, ali te tako zelo boli?!" je tolažila učiteljica.

"Zvonil bi rad!" je tulil dečko . . . Na to so bili pozabili: drugi dan je bila nedelja.

"Če boš zdaj ležal prav tiho, boš smel zvoniti potem naslednjo nedeljo," je rekla voditeljica.

Zaničljivo ji je mali obrnil hrbet in vrgel čokolado ob steno.

Užaljena je odšla dobra mladenka, da bi župniku potožila svojo bridkost in pa dečkovo zakrknjenost.

V nedeljo zgodaj zjutraj je nastala nevihta. Najstarejši ljudje niso bili kaj takega doživeli. Dež ni lil v kapljicah, temveč v potokih, grič je bobnel, skalnati odlomki so se valili in kotalili po pobočjih, živina je bežala ter bezljala s paše v dolino, najbolj častitljive krave so utekle, sicer tako skromni potok je gnal nesramno nesnago celo tja na cesto. Kmetje so spravili ter oskrbeli živino, in so ostali nato zadaj za dobro zaprtim oknom.

Sreča, da so včeraj seno spravili domov. Pri takem vremenu ne bi hotel človek niti psa venkaj pognati.

"Niti psa," so rekli francoski kmetje, ki sicer niso bili posebni ljubitelji živali. Po tem morete premeriti ter presoditi, kakšno hudo vreme je to bilo!

V tem slabem vremenu pa je šel neki človek z velikanskim višnjevim dežnikom, ki ga je kakor ščit držal pred seboj: naš župnik, ki je preko mostu korakal navzgor po poti na francosko stran!

"Zblaznel je," je stvarno sodil župan.

"Morebiti je kdo umrl," je menila županja ter se pokrižala.

"Pri sveti maši bomo zvedeli, kdo neki je?!"

Vsi so bili videli župnika in vsi so zadaj za svojimi okni čakali na njegov povratek. Po treh urah skrbnega čakanja in bojazni je prišlo nekaj nizdol po gorskem pobočju, kar je našim kmetom vzbudilo najbolj veselo nedeljsko dobro židano voljo in radostno nastrojenje; bilo je nekaj dolgega kakor drevo, ki je imelo dve glavi drugo nad drugo, spodnja je bila stara siva, pripognjena, zgornja pa mlada, rumenolasa. Zgornji del je bil zavit v odeje, plašče in

v dežnik, spodnji del pa v premočeno duhovniško suktno. Zgoraj je kukalo ven žareče obličje našega malčka s planine, njegovi z bombažem oviti nožici sta na desni in levi bingljali kakor dve debeli klobasi na župnikovih prsih, višnjev dežnik je držal mali nad svojim ospredjem, zadaj so pa curljale vodene niti od vsake dežnikove konice po vratu in po hrbtu prečastitega gospoda. Tako sta šla skozi vso vas; tako je šel pač nekoč sveti Krištof z Detetom Jezusom.

O kako je takrat pel in brnel zvon "La Rochette"!

Tako mogočno, tako lepo, tako globoko resnobno kakor še nikoli kdaj poprej. Angeli so peli obenem, tako je baje slišala voditeljica.

Še nikoli ni bilo tudi videti ob vrvi tako žarečega, tako blaženega, tako svetu odmaknjene obličja, kakršno je bilo lice malega dečka. Prizvonil se je v paradiž, na ramah našega ljubelega, od sočutne ljubezni zblaznelega župnika.

Tudi se je zgodilo čudo: od tega mokrega dne je malček postal suh.

Šest mesecev kesneje si je celo že sam čedil nosek.

(Dalje prih.)

VSE POJE TI: AVE!

Marija, zdaj Ave
pojo Ti višave,
nadangel Ti poje,
ki nekdanj poslan
od Stvarnika bil je
v deviški Tvoj stan.

Zvonenje Ti kliče
čez dole in griče,
ko jutro se mlado
še zarji smehlja,
ko sonce mogočno
pripeka z neba.

In Ave pozvanja,
ko skoro že sanja
od znojnega dela
utrujena vas
in vabi k počitku
večerni jo glas.

Srce Te pozdravlja
in Ave ponavlja
srce, ki po miru
vse dni hrepeni
in najti želi ga
vsaj v krilu noči.

ŠPELIN JEZIK

(Prosto po Prešernu "tetkam" v spomin.)

(Pesem, stara. Staknili smo jo v nekem starem časopisu. Škoda bi bila, da bi je ne priobčili. Tudi našim časom merodajna.)

Grob kopljejo, de zadnji merlič bo vanga d'jan, obraz ženiče stare perkaže se na dan.

Kopači ostermijo, de 'z ust njih sape ni, manj vstrašeni pogrebci vanj mečejo persti.

De nos je kljukast, ojster, bi lahko sodil vsak, ak bi ne bil ga stisnil pod zemljo sklad težak; bile široke usta, obrazek bil razrit, ak bi ne bil povsodi tako z zemljo pokrit.

Dalj časa ni trupla gledat' puh prvi ga zdrobi, jeziček le zavzetim ostane pred očmi; še vije se, še miga, ko de bi v ustih bil, živahno poskakuje, ko de bi bil še živ.

Vsi vprašajo, kdo zadnji v to jamo d'jan je bil, molčeča b'la je nuna, ker ni ji jezik zgnil. Ker kamna tam ni bilo, pa k fajmoštru teko, ta v bukve berž pogleda in pojasni tako:

"Tu Špela Gobezdalec je našla mirni kot, ko mogla ni dobiti ga vso življensko pot. Vso vaško pošto ona veršila je zvesto, nič skrito ni ostalo, kar je do nje peršlo.

Takoj te je obrala od glave do pete, če so le skoz vasico ponesle te noge. Nikogar ni pustila: gospoda fajmoštra in Fikuža berača — obrala je oba.

Al', ko je čula pravit', de mlinarjev gospod postal je črnošolec, takoj je šla na pot. Hitela vsa vesela je urno v drugo vas, de tam bi razodela, povzdignila svoj glas.

Al' smrt jo je zgrabila terdo za vrat z roko, nič več ni govorila in šla je pod zemljo." Vsi pravijo, de nji pač svet molk ne brani gnit', vsi pravijo, de jezik ta njen ne more bit'.

"Ta Špelin je jeziček, študent jim govori, k bil bi kake nune, bi mir ji dala kri, o, molk ne, le novice ji branijo trohnet', ki trositi z jezikom ne more jih med svet.

Mi jezik ji vzemimo, na trgu naj visi, de dan današnji prejde, de prva noč mini, spet zajtro ga poglejmo, in če se pomiri, pred mačko ga verzimo, naj z njim se pogosti!

Per njem naj klepetajo ženiče dolgo v mrak, vso vas naj oberejo, okužijo naj zrak. Kar so novic prej dale, ko jezik je živel, od njega naj prejmejo, da bo spet mir imel!"

Obesili so jezik na tergu sred vasi, per njem so klepetale zvečer ženiče tri. Ko vstane drugo solnce, se jezik tak sterdi, ko v dimniku klobase, de kaj požreti ni.

LEPA TOLAŽBA

Ženin in nevesta se zaljubljeno vozita po sredi jezera. Kar se dvigne nevihta, valovi narastejo in bati se je, da se čoln prevrne. Vsa preplašena ječi ona: "Oh, dragec, kaj bo, če se čoln prevrne, jaz pa ne znam plavati!"

"Nič se ne boj, dragica," jo tolaži on, "jaz tudi ne!"

KAJ JE POMAGALO

Prvo pismo.

Žena (iz kopališča možu v velemesto): "Kako si želim nekoliko vrstic od tebe." — (Nič odgovora.)

Drugo pismo.

"Sem v skrbeh zate, piši vendar!" — (Nič odgovora.)

Tretje pismo.

"Strah in skrb zate me bosta umorila." — (Nič odgovora.)

Četrto pismo.

"Ako ne dobim do jutri odgovora, odpotujem takoj domov."

Možev brzojav.

"Bodi mirna, sem popolnoma zdrav."

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

VERA BERAČICE

Člankar iz Luksemburga poroča, kar je sam doživel:

V letu 1939.

Ko se je z bojišč tudi sem do nas razlegalo hrumenje in bobnenje in je bila naša bodočnost zagrnjena v oblake, ki so bili prešinjani z bliski, so naši ljudje v nepričakovano velikem številu prišli na božjo pot s prošnjo in spokorniško procesijo. Sredi mrzlega, vihravega vremena so molili in njihova molitev je bila glasnejša ko burja in besneča ploha dežja. Borili so se z nebom v stiski in nevarnosti.

Resnično, to ni bila zgolj ustna molitev.

To je bil krik iz preplašenih in z grozo prežetih src k Bogu po pomoč. Krik po zadoščenju iz pregrešnih prsi, ko je grozeča usoda oprezovala na mejah domovine. Solze so tekle, molitve so hitele, tisoči so prosili usmiljenja. Po besedah nekega resnega misleca izhaja šele iz spoznanja smrti to, kar nazivamo svetovno naziranje. Oceanski letalec pa je zapisal: "A komur si ti, Gospod, pokazal podobo smrti, ta upogne koleno in občuti le eno: Kdor se ni nikoli ponižal spričo križa, ni zagledal luči nikdar v vsej čistoči." V takih urah spoznanja so vse premišljene in preudarjene besede brez pomena.

Ko sem bil še mlad, je prišla večkrat beračica k nam. Ta je imela moža, ki je bil zaprt v ječi, in veliko majhnih, nepreskrbljenih otrok. Do sključenosti se je izgarala in naskrbela. Bodočnost je bila pred njo brez dvoma tako kakor to sivo nebo brez trohice kake svetlobe ali poživljajoče toplote. Ta mi je nekoč v zahvalo za neko mojo prijaznost povedala molitvico, katere jo je bila naučila njena babica in ki jo je vsak dan molila za jutranjo molitev — saj ji v njenih mladih letih ni bil nihče povedal, kakšna bo nekoč njena usoda: "Češčena si Marija, rdeča rožica Ti! Kako ta svet neskončno trpi! Kako se ta svet na vso moč žalosti! Kako rada v nebesih bi bila! — Prišla na pravo sem pot. Pa prišel je eden, ki hotel me je od tod. Še zmeraj sem jaz od Boga in bom še od Boga. Jaz nosim ta sveti križ, a Bog dal mi je luč, za večno življenje ključ. Amen."

V duhu vidim rumeni, koščeni obraz, njene

štrenaste, obledele lase in oči, ki so bile brez sijaja. Bila je na glasu, da je prav, prav revna.

Ta je doživela v resnici, kar sem jaz doživel samo potujoč, gledajoč in misleč. Ta je bila drugače prizadeta po nezakonitosti tega sveta kakor jaz po svojih akademskih skrbeh. Ta je dobro vedela, da so tu spodaj drugačna nebesa, kakor je nebo vere, upanja in ljubezni. Ta je bila izven vsakršne ideologije, izven krščanskega bogastva, prav tako kakor izven pismouškega junaštva, ki si domišlja, da je krščanska vera to, če človek stokajoč moleduje milosti, in da je hrabrost, če človek brez misli zapira oči pred kruto resničnostjo.

Ona je zares nosila križ.

Vera ji je bila zares luč. Imela jo je z vso dušo, ne kot sad razmišljanj, ne kot izhod iz modroslovskih težkoč, marveč iz svoje praduše, brez ponašanja in ošabovanja. Samo enkrat je govorila z nami o tem.

V katakombah sem se spet in spet vprašal, ali bi bil jaz kristjan v takem peklu? Ali bi znal moliti kakor tista žena, če bi me usoda krivično zadela? Če bi bila v moji družini bolna moja žena, če bi sam začel hirati, če bi mi umazali dobro ime in bi bili vsi ljudje zoper mene?

Kako rad sem zmeraj izgovarjal "češčena si Marija!"

Kako lepo je bilo, da si bil v maju katoliški in da si v vzhičenosti pozemske pomladi še više poletel z dušo, više ko škrjanček in da si se razcvetel še lepše ko rože! — A ta "češčena si Marija, rdeča rožica Ti" na teh bledih ustnicah — kako je pač cvetelo v duši te žene, da mi je mogla tako lepo povedati to molitvico! Kako je bila njiva te duše lepo obdelana, da je mogel na njej namesto trnja in osata cveteti tak lep vrt!

Resnično, le dvoje je potrebno, da imaš za življenje: voljo in vero. A tudi najbolj jeklena volja se nekega dne zlomi, če ne veruješ.

PRIDOBLJEN KREDIT.

Zaročenka (trgovčeva hči): "Očetu sem pokazala tvoje pesmi in neznansko je bil vesel."

Zaročenec: "Tak so mu bile všeč?"

Zaročenka: "Je rekel: No, zdaj te mu pa brez skrbi dam; kajti zeta, ki bi bil res pesnik, sem se najbolj bal."

GOSPODOV DAN

BOG je ustvaril svet iz nič in je vanj vлил zakone in sile: v stotisočletnem razvoju se je oblikovala iz njih in po njih oblika naše zemlje. Ko je Stvarnik sam po Mozesu opisoval svoje delo, je uredil popis v šest podob ali skupin, ki jih je imenoval dobe ali dneve. S šestim dnevom je bilo delo stvarjenja in opremljanja dovršeno: tudi človek je bil že ustvarjen. Tedaj je "Bog ponehal z delom, blagoslovil sedmi dan in ga posvetil" (Gen 2, 2).

Kakor se blagoslovi in posveti Bogu hiša, ki naj postane cerkev, tako je Bog blagoslovil in posvetil dan, ki je hotel da naj postane sveti dan, dan, ki je ves "rezerviran" za Boga in ves Bogu posvečen.

Bog je dal tudi tozadevno zapoved: "Posvečuj Gospodov dan". Vzel jo je tako resno, da jo je razglasil za nekako pogodbeno listino, ki naj priča na eni strani, da hoče Bog čuvati nad svojim narodom, in ki naj priča na drugi strani, da hoče narod priznavati vladarske pravice, katere ima nad njim visoki, večni, vsemogočni Bog.

Bog je sedmi dan tako temeljito, do dna posvetil, da je smatral vsak tozadevni prestop za pravo onečaščenje, omadeževanje, in svetoskrunstvo. Če se je kdo pregrešil nad soboto, je bilo kot da se je pregrešil nad Bogom, oz. nad božjo rečjo. Kdor tak dan oskruni s čem, kar ni Bog, se more primerjati človeku, kateri se z nepoštljivo roko dotakne svetih reči, ali rabi sveto posodo za svetne namene, ali onečašča sveti prostor z nespodobnim vedenjem. Takega človeka je Bog dal kamenjati.

*

Tako je bilo v Stari zavezi. Kako je v Novi?

Gospod je umrl na petek, v soboto je počival v grobu, prvega dne v novem tednu je vstal iz groba in je s svojim vstajenjem dvignil tudi nas v novo življenje. S tem vstajenjem so se novi svetovi odprli ljudem, ki se po veri združijo v enoto z Jezusom Odrešenikom. To so svetovi, ki se ne vidijo, ki pridejo šele ko bo minula varljiva podoba tega sveta; ki so pa večni, neminljivi in nepopisljivi v svoji bogati lepoti.

Prvi dan tedna je tako postal znamenje

novega življenja, znamenje upanja, ki po Jezusu hrepeni v nadzemske posmrtné višine. Ta dan je postal Gospodov dan. Dan duše. Dan vere. Dan, ki je predan nadnaravnemu življenju.

Šest dni delamo in se pehamo za to ubogo zemljo in njen grenki kruhek. Tudi tedaj ne pozabimo na Boga in na duhovne vrednote: toda en dan je pridržan odpočitku od sveta, veselju v Bogu, občevanju z Bogom: en dan je ves oddan upanju, ves posvečen verovanju. Ta dan je nedelja, sveta ne-delja. Ta dan je praznik, ki bodi prazen dela in truda, poln pa bližine božje, poln upa, ki se nam bliža.

Za zgled si mislimo, da so bogati plemiči posinovili bornega človeka. Takoj so mu poverili upravo malega posestva, ki je tolikšno, da ga more preživljati in mu še nekaj prideti; kasneje mu bodo zapisali vse velikansko imetje, pod enim edinim pogojem: vsak teden enkrat, na določen dan, naj ta človek pusti svojo revščino in pride v grad, obiskat gospodo, da se z njo veseli in da se pripravlja na bogastvo, ki ga čaka. — Ali ne bi bil nespameten, nehvaležen in čuden, kdor tega pogoja ne bi hotel vršiti, temveč bi ta dan tako delal kakor druge dneve, ali če bi ta dan hotel obiskovati kakšne rojake — bedake, in z njimi rogoviliti in zapravljal težko prislužene novce. Živel bi le sedanjosti in revščini, zapravljal bi pa bogato bodočnost in plemenitost! — To je podoba človeka, kateri ne posvečuje nedelje.

*

Beden in temen je človek brez nedelje. Človek, kateri si ne privoščič dneva, da bi se oddahnil in dvignil pogled od grude in stroja k zvezdam in k Očetu: tak človek je sila žalosten, beden in temen! Podoben je živali, ki tudi nima nedelje, ali, če jo ima, je ne pozna.

Ozrimo se zopet po zgledu. — Doživeli ste kak velik in lep Gospodov dan in vse je bilo v vas praznično: obleka, duša, razpoloženje, vse je bilo slavnostno in polno luči in veselja. Pa ste zagledali kure, ki so prav tako brskale po pesku in iskale bornega živeža kot vsak dan. In ste zagledali uboge čebelice, ki so prav tako delale in se gnale, kot vsak dan. Kajne, da so se vam zasmilile živali, ker nimajo nedelje v svojem koledarju, temveč le dež ali sonce, dan ali noč. Meni so misli uhajale na uboge in ljubljene brate, bolj ali manj rdeče delavce, ki so vsi polni bede na telesu in na duši, ki so brez onstranskih in brez tostranskih prihrankov! Vi-

del sem jih, kako delajo in se ženejo tudi na nedeljo, ker ne doživljajo vere, ker nič ne zaspajo Očetu-Bogu, ker vse pričakujejo le od svojih rok in vse le iz te trde zemske gmote . . . Zasmilili so se mi bratje, ki nimajo nedelje v koledarju, ki sipljejo le stalno pepel na pepel, ki iz žalosti padajo v le še večjo žalost, samo ker nočejo dvigniti srca in verovati v Boga in v bodoče življenje! Bogu ne verjamejo: zato so tako bedni in grešni! Kakor uboge živali? — Mnogo bolj ubogi od njih! Pomilovanja obenem in graje so vredni!

PISMO JEZLJIVCU JANEZU

ČRNI OBLAKI

Kako je človeku tesno pri srcu, ko se zbirajo grozeči oblaki nad njim! Blisk šine iz oblaka, zagrmí, da se vse strese. Potem debela kaplja za kapljo tlesne na tla, usuje se dež, vmes ledena zrna, potem završi toča iz oblaka na zoreče polje, na obetajoči vinograd. V par minutah je vse uničeno, vse pobito, vse okleščeno. Žalosten je pogled na tako polje, na tak vinograd! Ni dolgo trajalo, pa je vendar toliko škode! Potem je nevihta odvihrala, pustila pa je tako žalostne sledove.

Takemu neurju je podobno tedaj, ko neugnana jeza hrumi po človeku. Pogled je kakor blisk, ki ošine sočloveka, potem razjarjeni človek zarjove kakor ranjena zver, nato se usuje ploha psov, potem sekajo besede v živo kakor bič. Par trenutkov in prijateljstva je konec, zamera je tu, rana je zasekana, ki se najbrž nikoli več ne bo zacelila. Tisti, ki si ga užalil, bo morda molčal, toda hladen bo postal do tebe, verjetno za vselej. Tako si spet izgubil enega prijatelja. Zato sv. Pavel opozarja: "Sonce naj ne zajde v vaši jezi" (Ef 4, 26). Velja pa to tudi za užaljenega, da se ne jezi nad onim, ki ga je razžalil. Tisti ljudje, ki imajo pogum, popolnoma pozabiti žalitev, imajo mnogo plemenitega in vzvišenega na sebi. Ne obdajajo se z bodečo žico, da do njih več ni mogoče, ampak gredo velikodušno preko vsega. Zavedajo se velepomembnega francoskega pregovora, ki pravi: "Vse razumeti se pravi vse odpustiti." Ako kdo upošteva stanje bližnjega, v katerem

je bil, ko je morda izrekel žaljive besede, ako se kdo postavi v njegov položaj, potem bo laže razumel ta njegov pogrešni korak in zato tudi laže odpustil. Sploh ni več govoriti o dogodku, da se rane ponovno ne odpro. Drži se tega-le: nikoli tako globoko ne občuti žalitve in si ne vrivaj v dušo trna, da bi ga potem ne mogel zlahka izdreti. Ne misli več na žalitev! Najlepše maščevanje je, da se žalitev pozabi. Le tako se bo mogla rana v tvojem srcu zaceliti.

ŽALOSTNA MARIJA

Bela steza po dobravi,
bela cerkva v daljavi,
cerkva Marijina,
z nageljčki posuta vsa.
V cerkvi mračni pa lučka visi,
v cerkvi mračni pa lučka gori,
pod lučko žalostna Marija sloni,
v belih rokah bukvice drži . . .
K Mariji Jezušček priteče,
priteče in natiho reče:
"Mati, mati, ali spite,
ali spite ali bdite?"
"Oj kako, kako bi spala,
hude sanje snoči sem sanjala:
da so te Judje ujeli,
da so na križ te razpeli,
trnovo krono na glavo ti deli!"

MARIJA JE PO CESTI ŠLA

Marija je po cesti šla:
"Ojoj, ojoj, prejoj,
kaj čula sem kaj slišala,
kje ljubi sin je moj?"
"Kaj čula si, kaj slišala,
kje ljubi sin je tvoj?
Ponižan je in križan je,
izdihnil bo nocoj!"
"Mar sem zato ga zibala,
dojila ga zato,
mar sem zato trpela zanj,
ljubila ga zato?"
Marija je po cesti šla:
"Ojoj, ojoj, prejoj,
kaj čula sem, kaj slišala,
kje ljubi sin je moj?"

NA GRIČKU ASIZIJ

PITTSBURG, MILLVALE, ETNA—

Po \$1.00:

Rosendick, Julia Vinkovich, Frank Kopar, Mary Bauer, Frank Podvasnik, William Železnak, Antony Guzelj, Joseph Benec, Barbara Barkovec, Harold Anderson, Albert Ladešich, Rose Grubich, Mike Burkovich, Anton Kladašan, George Maričić, Matilda Basha, Mary Janekovich, Mark Profozich, John Novosel, Anna Benvin, Rose Borkovich, Barbara Spelich, Mrs. Walzer, Walburga Lukas, Mike Družak, James Celendar, Albert Vinski, Kata Hren, Steve Hajanich, Barbara Metzner, Margaret Mierzwa, William Zwigart, Frank Miroslovich, John Erdeljac, Ljuba Skvorc, Johanna Luksic, Anton Borkovich, Toma Brinski, John Izakovich, Rose Roselkovich, John Skrtich, Stanko Žugaj, Bara Srebarnik, Ursula Kekic, Mirko Stankovic, George Perkovic, Katarina Trdina, Anna Mitzer, John Erdeljac, Marko Draganjac, Mihael Drganjac, Barbara Medved, Anna Stojčić, Simon Stupar, Helen Marjančić, Steve Baršic, Katarina Vinski, Mike Vinski, Mary Rok, Nik Čavlovich, John Lončarić, Rosa Fucek, Dragutin Petrovic, Catherine Rodina, Mary Ulakovic, Catherine Cvitkovic, John Lesic, Margaret Kušan, Josip Mitzer, Frank Halovanic, Joe Lemich, John Juran, Joe Maradin, Steve Sekely, Katarina Rodina, C. Golob, George Pavlakovich, Josephine Reseta, Anna Grabjan, Anna Stajduhar, Paul Žagar, Katarina Lencar, Mary Hotujec, Frances Bolkovac, Petar Sinčić, Mary Spudic, Margaret Mance.

Po 75c: Nick Vrbin, Veronika Jurkovic, Ivan Selic, Mrs. W. Simcic.

Po 70c: Dominika Saganic.

Po 55c: Mrs. Kulicic.

Po 50c: Ludvig Grlovic, Josephine Brkopic, Michael Stukis, Frank Erdeljac, Amalia Zelniker, Mrs. Tom Antlogar, Rose Bolkovec, Agnes Lubic, Christina Mihelcic, Mrs. Ritz, Katarina Dekleva, John Zbaznik, John Bolkovec, Josephine Golob, Angela Kompare, Antonia Bežjak, Mr. & Mrs. Bubash, Frank Golobic, Anton Panian, Barbara Verbanec, Anna Simcic, Mary Selic, Bara Bentz, Anna Benec, Mary Vrscak, Rodman, Mary Cvetas, Jennie Pavlasic, Joe Krotec, Mrs. Bauer, Helen J. Kunich,

Stella Selz, Frances Smrdel, John Staresinic, Mike Bahor, Barbara Jesih, Nick Flajnik, Joe Grill, Josephine Smrdel, Mary Renner, Frank Kunick, Angela Pavlak, Magdalena Bajic, Mrs. Eulert, Mary Jurgel, Mary Pecman, Jacob Savar, Stephania Krossec, Frances Bolkovac, Frank Jagatic, Paula Fabec, Frank Golob, Frank Oblak, Joe Forsek, Caroline Jakucewicz, Mary Hughey, John Segina, Antonia Erben, Mary Palmer, Valentine Husich, Caroline Funovich, Anna Sabatic, Andy Urkovitch Jr. Stephania Gaslavic, Anna Luksic, Rozalia Brozonice, Mrs. Modric, Mrs. Staresinic, John Krotec, Steve Mihelcic, Anna Seban, Mary Pavlakovic, Elizabeth Primožich, Mrs. Lacki, Kata Vukosic, Katarina Filipcic, Anna Secan, John Kisich, Anna Zitkovic, Mrs. A. Schneker, Helen Tomasic, John Yacic, Nikola Radman, Sophie Brajtic, Anna Menski, Frank Vertas, Mrs. Becki, Mrs. Bolkovac, Mrs. Bozkovich, Anna Omazic, Mike Hegel, Mrs. Bross, Mrs. Nakovski, Mary Lesich, Mrs. Kovacic, Mrs. Moren, Steve Relich, Mike Mance, Mike Rudar, Mary Katarincic, Mrs. Fabac, Josip Bartolic, Anna Frzak, Mary Cic, Josephine Horvatin, Dorothy Malic, Mrs. Edward Pashir, Thomas Radocaj, Mary Domitrovic, Nick Vinski, Anna Krotac, Anna Frketic, Agnes Protolipac, Gertrude Lukac, Frances Suselko, Louis Pugar, Margaret Bellan, Frank Pisk, John Bajc, Richard Sute, Mary Sladic, Rose Boresic, John Suvanic, Agnes Mikelic, Anna Juran, Johanna Bosiljevack, Joseph Medock, Anna Brncic, Patricia Vresh, Nick Benkovic, Nick Radovic, Amalia Sajić, Bara Kirin, August Srakosic, John Protolipac, Mike Protolipac, Caroline Skvore, Mike Ulakovic, Nick Bogdanic, Catherine Halovanic, Amalia Perkovic, Joe Vinski, M. Blaha, Mrs. Tutic, Mrs. Gable, Mary Moan, Frances Pogacar, John Trmpas, Geo. Rogina.

McKEES ROCK, PA. —

Po \$1: Mr. Mesojedec, Mr. Strniša, Mr. Suša, Barbara Božičević, Nikola Romše, Geo. Grguric, Ana Hodak, Ana Gruzevska, Mrs. Obranovic, Ludvig Matic, Mrs. Matuza, Eva Buric, Mrs. Kvaternik, Pavao Horvat, Mrs. Grgaras, Mr. Jurkovic, Stefan Horvat, Mr. Jakovac, Mrs. Ana Romac, Mrs. Lucaric, Nikola Romac, Geo. Grguric, Anna Hodak.

Po 75c: Pavao Horvat.

Po 50c: Mrs. Krulac, Mrs. Snepberger, Mrs. Martinčić.

MOON RUN, PA.—

Po \$2: Mrs. Urankar.

Po \$1: Mrs. Debac, Mrs. Grill, Mrs. Dejak, Mrs. Kebe, Mrs. Gasparic, Mrs. King, Mary Butja, Mary Možina, Mary Maček.

Po 50c: Mrs. Jager, Mrs. Maček, Mrs. King, Joe Kristian, Mrs. Formota, Mrs. Knes, Mrs. Groznik, Mrs. Gorup.

OLYPHANT, PA.—

Po \$5: Mrs. Helen Zore, Miss Mary Zore.

PAW PAW, PA.—

Po \$1: Mr. V. Žagar.

Po 50c: Tony Jakovich.

STRABANE, PA.—

Po \$5: Neimenovana.

Po \$2: Mrs. Krulec, Mike Tomšič, Alojz Kocjan, Mrs. Oklešen Sr., Mrs. Tomšič.

Po \$1: Mrs. Progar, Mrs. Svetan, Mrs. Topleček, Mr. Bevc, Mrs. Bevc, Mrs. Mildred, Mrs. Zužek, Mrs. Suša, Mrs. Strniša, Mrs. Mesojedec, Mrs. Oklesen, Mary Tomšič, Vera Boles.

Po 50c: Mrs. Podbeg, Mrs. Progar, Mrs. Ziegman, Mrs. Zogan, Mrs. Maček, Mrs. Cook, Mrs. Delas, Mrs. Svetan, Mrs. Čadež, Mrs. Kirn, Mrs. Trček, Mrs. Lekar, Mrs. Boštjančić, Voštjančić St., Mrs. Florjančić, Mr. & Mrs. Kirn, Mrs. Jakovski, Mrs. Hozjan, Mrs. Koklič, Mrs. Martinčić, Mrs. Vrhunec, Josip Stanfel, Helen Turk, Mary Mohorich, Mrs. Verchetz, Jenny Glašar, Mrs. Kadonič.

WOOD RUN, PA.—

Po \$1: Mrs. A. Betlehem, Mrs. Zetovič, Mrs. Požar, Mrs. Robič, Mrs. Susič, Mrs. Filak.

Po 60c: Mrs. Johovec.

Po 50c: Mrs. Kovačić, Mrs. Vukšič, Mrs. Turkle, Mrs. Sudac, Mrs. Rakarec, Nikola Težak, Mr. Filak.

OREGON CITY, OREGON—

Po \$10: Mary Stukel.

SALIDA, COLORADO—

Po \$5: Louis Costello, John Glivar.

Po \$1: Joe Florjančić, Louis Skul, Frank Zaverl.

Po 50c: John Ambrozich, Frank Prejatelj, John Cernele, Harry Glivar, Joe Glivar.

Po 25c: Frank Grgovich.

Po 15c: Frank Properneck.

Mr. Joseph Slapničar Joliet je daroval \$35.00 v blagu.

TRKAM NA VRATA VEČNOSTI

NAJBOLJ važna življenska prikazen, o kateri najbolj skrbimo in o kateri najraje razmišljujemo, je konec življenja — smrt.

Ko bi vedeli mi zemljani, kaj nekoč bo, kako bo v večnosti, kako bi si mi drugače življenje uredili. Tako je menil celo še bogataš, ki je milo prosil, naj pošlje Bog Lazarja iz neba svarit svoje brate pred nesrečno večnostjo.

Bog sam nam je razodel, kaj se bo godilo s človeškim življenjem, ko bo konec prišel. In to, kar nam je Bog razodel je edino svetilo, ki nam to prihodnost onkraj groba malo razsvetli.

Človeštvo je vedno rado trkalo na vrata večnosti v radovednosti, kaj neki je za tem zasterom, z znanostjo in eksperimentiranjem, razglabljanjem in tehniko so hoteli postaviti most do onih, ki so pred nami odšli. Toda ves špiritizem in okultizem je odpovedal, tudi trohico ni človeštvo moglo zvedeti o življenju po smrti, pa naj se človeštvo še toliko potruži tudi v bodočnosti, doseglo v tem iskanju ne bo nič, ker večnost je Bog sam. Kdor hoče postaviti most v večnost, ga mora postaviti na Boga samega in le Bog nas čez ponesti more. Vsa znanost o večnosti more biti le religiozna, to se pravi priti more le iz tajinstvene zveze z Bogom. So pota, ki vodijo v večnost, toda noben znanstvenik, noben tehnik, noben čudtvorec ne more preko njih, samo duša, ki je z Bogom v ljubezni zvezana, bo zvedela za ta pota. Tudi do onih, ki so pred nami odšli vodijo steze, toda korešpondirati morejo z njimi le duše, ki imajo same dostop do božjega Srca. Zato je tudi resnično, da vse razodetje o večnosti samo tistim kaj pomeni, ki jim je kaj do Boga in do ljubezni božje.

Noben "firbec" jih do tega ne žene, nobena radovednost, čim bolj se jim srce v ljubezni odpira, tembolj se jim tudi Bog v svoji večnosti razodeva.

Spominjaj se poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil, staro pravilo duhovnega življenja. Hudemu in grehu želimo odmreti, svetemu in dobremu živeti, kako si moremo pomagati z mislijo na večnost?

Eno je gotovo: če sem dobroti udan v živ-

ljenju, bom nosil tudi v večnosti pečat te dobrote — nebo, če z svojo hudobijo Boga v življenju zanikavam, bom tudi v večnosti večna negacija dobrega in svetega, nosil bom v sebi — peklo.

Radi nebes in pekla je človeško življenje največja stvar mimo Boga.

Majhno in nezatno je človeško življenje, ko se pričinja, počasi se vleče preko zemlje nekaj časa, kar naenkrat pa se razodene, kakšen pomen to življenje v sebi nosi. Kakor je prišlo to življenje iz nič, končalo se ne bo z nirvano, z nič, odkazano je temu življenju, ali večno blaženstvo, ali pa večno prekletstvo.

O dveh točkah tikajočih se večnosti lahko razmišljamo. V duhovno dobro bi nam moralo biti razmišljanje o eni ali drugi točki.

Za sedaj prvo.

Prva dobrota večnosti bo življenje. Vekomaj bomo živeli, po obljubi božji nam bo telo poveličano, da bo sposobno se prilagoditi prostoru onostranstva.

Živeli bomo osebno življenje, ne bom kar majhen val v morju vseмирja, tudi ne le delček, ki se zmiraj spreminja v neprestanem procesu preosnavljanja kot se recimo spreminjajo naše telesne sestavine, ki prav lahko od nas preidejo v rastlinstvo ali živalstvo ali celo v druge ljudi. Mi smo več, kakor pa le zemlja stvar, zemsko telo iz raznih sestavin sestavljeno. Kakor smo se v zemskem življenju vsakih sedem let telesno spremenili, znanost nas tako uči, da duša se nikdar ni spremenila že na zemlji ne, če ne bi bil Janez pred sedmimi leti drug človek kot je danes, tako se pa tudi v večnosti ne bomo nič spremenili. Isti jaz bo bival tudi tam v svoji osebnosti, celotnosti, enovitosti. To je lepa, sladka, obenem pa tudi strašna misel. Ne moremo se več povrniti v nič, iz katerega nas je Bog poklical, pa tudi se ne moremo na kakeršenkoli način kedaj spremeniti v drugo bitje. Jaz in ti in vsi drugi ljudje, pa četudi so morda samo sekundo živeli, bodo vso večnost ohranili to posebnost osebnosti.

Znanstveniki se norčujejo iz tega nauka in pravijo, kako morete malenkostne stvarice sploh kaj zahtevati od Gospodarstva vesoljstva, da vas take ohrani, kakor želite v svoji norčavi sanji o večnosti?

Pa jim lahko takoj odgovorimo, prvič ni to naša zahteva, temveč dar božji, drugič Bog tako želi, ne mi. Resnica, v katero trdno verujemo, zakaj za trdno vemo, da je človeška duša večja in važnejša kakor vse zvezdnato nebo. Po raz-

mišljanju o previdnosti božji, ki je svet človeku na ljubo ustvarila in ga njemu na ljubo ohranja, spoznavamo, da je na višku stvarstva ravno človeška duša v svoji osebnosti in enovitosti. Zato ni res, da bi bila duša pa čeprav je duša drobnega otročička, le košček sveta, temveč je duhoven svet zase, v resnici je celota zase, višek in izpopolnitev božje modrosti.

Res je, mi redkokedaj o svoji osebnosti pre-mišljujemo, redkokedaj polagamo posebno važnost na to, da me je Bog človeka ustvaril, to se pravi pritegnil v svoje vesoljstvo kot prijatelja in so-uživavca božanskih čednosti in lastnosti, toda Bogu je pa na tem, da se osebnost človekova resno vzame. Bogoslovci uče, da če bi bil Bog samo enega edinega duha, z razumom in prosto voljo obdarjenega bitja ustvaril, pa ga pritegnil na svoje srce, mu dal svoje zaupanje in ljubezen, bi Bog preje ves svet z svojo lepoto pognal v uničenje in propad, kakor pa da bi kaj spremenil na tem čudežu osebnosti in enovitosti ustvarjenega duha. In te posebnosti ima v sebi človeška duša. Ne more jo tudi Bog ne razdeliti v posamezne delce, ko je enkrat ustvarjena, v tem je milost darovane neumrjčnosti, ki nam jo je dal Bog. V tem je tudi objekt ljubezni, ki jo Bog goji do nas in zvestoba njegova, mi smo zrcalo božje modrosti, odblesk njegovega uma in žarišča, od katerega odseva njegova lepota, zato nas je na srce pritegnil. Kot Bog ne more kar naenkrat sedaj pristati na to, da bi človeška duša, objekt njegove ljubezni, prestala biti, zato nam je v božjem bistvu življenje po smrti zjamčeno.

Seveda je od naše proste volje odvisno, kakšno bo to življenje. Človeška duša je bila v to ustvarjena, da priča o Bogu z svojo vero, z svojim upanjem, z svojo ljubeznijo, za to pričevanje jo je Bog pritegnil v svoje kraljestvo neumrjčnosti.

Če nam je Bog dal dar neumrjčnosti, zavajmo se pravočasno, zakaj ga nam je dal, da bi lažje postali popolni prijatelji božji, da bi nam lažje od vse svoje lepote in dobrote dajal, zakaj ni se mogel razodeti zeljnati glavi ali kamenu na cesti ali pa kužku za ograjo, ustvaril si je človeško dušo, ki bi naj bila sodeležna njegove popolnosti in odsvit in odmev njegovega velikega srca.

Kdor ga noče pričevati v življenju z vero in ljubeznijo, ga bo v večnosti pričeval s škripanjem zobmi in prepoznanim spoznanjem: da je Bog človeka zase ustvaril.

OČETOVO POHUJŠANJE

NA tem svetu je vse mogoče. Da celo to je mogoče, da očetje delajo iz sinov hudodelce in da matere kvarijo hčere. Takim otrokom je pač težko govoriti o četrti zapovedi, ki vелеva spoštovanje in ljubezen do roditeljev, ker sami ljubezni niso občutili in sta jim spoštovanje ukradla oče in mati.

“Bilo je v šoli,” tako pripoveduje vzgojitelj Foerster. “Med odraslimi dijaki je sedel blede fant. Njegov oče je bil že večkrat zaprt radi tatvine in ravno tiste dni so ga spet prijeli. Previdno in radovedno je zadonelo po razredu vprašanje: Kaj mislite, je-li dolžan sin spoštovati očeta, čeprav je radi hudodelstva zaprt? Tihota je zavládala po klopeh. Nihče ni pričakoval tega vprašanja, vsi so začudeno gledali. Pa se je dvignil blede fant in odgovoril: “Jaz ga spoštujem in ga imam rad. Ravno zato, ker ga drugi zaničujejo in po strani gledajo, je moja dolžnost, da mu vsaj jaz izkazujem ljubezen.” Dijak je sedel in spet je nastal v razredu molk. V tem molku se je pa slišalo soglasno mnenje vseh: Prav je govoril! — Živel je mož, ki se je pred jetniškim vozom, v katerem so peljali v zapore zločinca, vedno odkril. Smešno! Da, smešno, na prvi pogled. In vendar poslušajmo tega izrednega moža ter sodimo: Kdo je kriv, da je ta človek postal zločinec? Mi vsi! Premalo je na svetu medsebojne ljubezni, sočutja, usmiljenja in nič čudnega ni, če kdo zaide na napačno pot, ko smo mu vse prave poti s sebičnostjo zagradili. Ko bi ta mož imel vsaj enega, da bi se nanj lahko naslonil, ne bi padel. — V župniji je bilo precej mož pijancev. Stari župnik ni nad njimi vpil: preiskati je skušal, odkod izvira ta pijanost. Prišel je do zaključka, da se je v večini slučajev oče upijanjal zato, da bi pozabil nesreče, ali zato, ker ni imel veselja v družini, ali pa, ker je videl, da v kljub delu in naporom ne dobi niti toliko zaslužka, kolikor bi po pravici najmanj pričakoval. In če je prišel domov vinjen, je vpila nad njim žena in so se norčevali iz njega celo otroci. To ga je še bolj odbilo od doma, da je začel še več piti.

Ne mislim, tako piše Foerster, zagovarjati pijanosti očetove; grda in pohujšljiva je za sinove in hčere. Vendar z gotovostjo trdim, da so mnogokrat te pijanosti krivi ravno otroci.

Neki oče je imel šestnajstletno dekle. Bil je pijanec in vselej je vpil nad njo, ko je pijan prikolovratil domov. Uboga hčerka je trpela in molčala, obenem pa mislila, kako bi očeta privabila domov. Šivala je in s pridnostjo je prihranila denar, da je kupila citre. Čemu? Mislila si je: Ko pride oče zvečer domov, mu zasviram. Ugajalo mu bo in ne bo silil v gostilno. Začetkoma je šlo težko. Prsti niso bili izurjeni, strune so hreščale in škripale in oče je ves togoten radi tega še bolj silil v gostilno. Polagoma je šlo bolje. Svirala je narodne pesmi in zraven ljubko pela, da je oče obsedel, prižgal pipo in se za-

misлил v noči, s katerimi je grenil življenje sebi in otroku. Od tedaj je ostajal doma.

Vem, povsod otrokom ni mogoče očeta spreobrniti; vendar je vedno mogoče, imeti ljubezen do njega. Enega vsaj bi se lahko obvarovali vsi sinovi in hčere: poniževalno govoriti o njem, ki jim je dal življenje, in razkrivati njegove slabosti pred svetom, ki ima itak prevelike oči. Sinovi in hčere, ki radi imajo tudi zabredlega očeta, izkazujejo pravo ljubezen: oni v resnici dajejo ljubav, čeprav je ne prejema. In to je junaštvo, ki je vredno lavorjevih vencev.

Bog plačaj, dobrotniki

ZA LIST AVE MARIJA — Po \$5: M. Lautizar, B. Murgel, Mrs. Strazishar, J. Mravintz. — Po \$3: J. Janezich, M. Zgajnar. — Po \$2: M. Zanezich, M. Levár, F. Zakosich, M. Bizjak. — Po \$1: L. Dernovsek, J. Kocevar, M. Pristau, F. Vovko. — Po 50c: Mrs. M. Samida, J. Udovich, S. Yencko, K. Rudman, R. Pozlep, M. Korsnich, J. Ponikvar, A. Urbas.

ZA MARIJIN ALTAR — Po \$25: N. N., J. Barbis. — Po \$10: M. Globokar. — Po \$8: Mrs. Zlogar. — Po \$5: A. Prijatelj, F. Pirman, M. Kurent, F. Segalle. — Po \$2.50: K. Kastelic. — Po \$2: A. Antolich, N. N., N. N. — Po \$1.50: Mrs. Ciuha. — Po \$1: J. Korenčič, M. Peskar, K. Jartz, Mr. & Mrs. Zdesar, I. Filipeic. — Po 50c: L. Erlach, F. Kinkoff, M. Klun, I. Bokausek, M. Silc.

ZA TABERNAKELJ — Po \$5: Sellak, N. N. — Po \$4: M. Cadonic. — Po \$3: N. N., J. Schlitz. — Po \$2.50: F. Kriznik. — Po \$2: A. Antolich, A. Perusek, M. Meznaric.

ZA KIP — Po \$2: A. Suhman. — Po \$1: I. Kozelj.

ZA KRUH SV. ANTONA — Po \$2: A. Hocevar. — Po \$1: I. Bokausek, Mrs. A. Miklavšich. — Po 50c: F. Sternard, E. Sink.

ZA SAMOSTAN — Po \$50: N. N., Joliet. — Po \$7.50: M. Reiterman. — Po \$5: M. Hudolin. — Po \$4: Mrs. J. Gornik. — Po \$2.50: Mr. Mrs. Per-

me, Mr. Mrs. Robert. — Po \$2: F. Perko. — Po \$1.50: A. Fortuna, I. Pervanje, I. Lenarcic. — Po \$1: A. Skrinar, Mrs. Sefrin, M. Mulh, Mrs. Stopar, F. Stokar. — Po 50c: Mrs. Lozar.

ZA LUČKE — Po \$6: M. Kapsch. — Po \$5: F. Vicic. — Po \$2: M. Volkar, A. Zalar, M. Zgajnar. — Po \$1.50: Mrs. M. Selak. — Po \$1: N. N., M. Gorup, A. Susman, J. Ancel, J. Cankar, A. Fortuna, J. Urbancic, F. Zimmerman, F. Tercek, J. J. Kosarog, M. Mehle, J. Turk, Sellak, M. Madronich, M. Hoffman. — Po 60c: I. Rezek. — Po 50c: F. Stopar, M. Rapotec, K. Lasich, M. Grum, A. Zadnik, K. Warsek, M. Luznar, M. Prostor, M. Zelko, Mrs. Gorenc, T. Glivar, J. Brodnik, J. Pavlesic, K. Petrovec, J. Korian, J. Gricar, I. Kozelj, Rev. P. Zupan, A. Nemanic, A. Prijatelj, F. Stergar. — Po \$1: A. Xeller, M. Barle. — Po 30c: M. Selak.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$21: G. Mocivnik. — Po \$10: D. Darovic, M. Knaus, J. Meglen, J. Korian, J. Avsec, M. Roznik, M. Mihelcic, E. Pehvar, M. Mrhar. — Po \$2: J. Kaplan. — Po \$1: A. Zdesar, T. Zdesar, M. Zdesar.

SVETE MAŠE — Po \$30: H. Lukanc, Rev. M. Savs, A. Hocevar, N. N., J. Avsec. — Po \$25: M. Kukar. — Po \$11: Bridgeport, Conn. — Po \$9: F. Hocevar. — Po \$8: N. N., Adamich. — Po \$6: K. Bruncey, L. Zivoder, J. Barbis, N. N. — Po \$5: J. Korian, M. Setnicar, Mrs. J. Zupan, M. Hocevar, A. Hocevar, N. N., M. Hocevar, M. Hoge, M. Planinsek, M. Strauss, F. Ponikvar. —

Po \$4: Bevc, J. Lauric. — Po \$3: J. Gornik, J. Anzlovar, M. Kurent, N. N., Mrs. Skerl, Mrs. Urbancic, J. Leskovitz, V. Kolan. — Po \$2: M. Plese, J. Moren, M. Madronich, M. Korn, M. Volcensek, A. Zajc, E. Loncaric, J. Erjavec, Mrs. Pervanje, M. Rapotec, M. Korsnick, M. Verzuh, J. Kukman, M. Zaletel, M. Sivic, A. Susman, M. Stariha, F. Vodovnik, J. Rapes, L. Raddell, F. Macerol, A. Radovich. — Po \$1.50: F. Cvenk. — Po \$1: Mrs. Boncha, I. Kozelj, U. Strubel, M. Sterle, C. Bokal, Mrs. Selak, F. Tegel, K. Rudman, A. Machkovec, F. Papesch, A. Zalar, A. Judnich, F. Gartner, L. Dernovsek, F. Brodnick, J. Cankar, T. Glavic, M. Mulh, Mrs. Kaplan, Mrs. Hocevar, Carl, Mrs. Lozar, Thames, K. Warsek, M. Madic, P. Panijan, F. Pirman, J. Hrovat, M. Mehle, Mrs. Lenarcic, Mrs. Primoznik, Druž. Petek, Druž. Zdisar, M. Evanovich, I. Koscak, M. Majetich, K. Modrcin, J. Mravintz, M. Zelle, M. Soba.

Milica: "Na tej klopi sem se ločila od Ljubomira."

Malica: "Ali je bilo zelo dramatično?"

Milica: "Ne prav posebno. Njega ni bilo in zato sem šla še jaz."

Gost: "Na vsakem krožniku se vidijo odtiski vaših prstov."

Natakar: "Odtiske mojih prstov lahko vidi vsakdo, ker sem poštenjak od nog do glave."

JUNIOR'S FRIEND

MAIL BAG

Dear Father,

This is my first letter to the Ave Maria. I am 15 years old. I go to the Swatra Township High School and am in the ninth grade. Last year I went to St. Peter's school in Steelton. I read the Ave Maria each month . . . Here is my answer to the New Year's Resolution contest: To be a Practical Catholic! We must not be satisfied with merely performing what the church requires; but, we should do everything to the best of our ability.

Elizabeth Kostelec (Enhaut, Pa.)

I am writing this letter, thanking you for the beautiful gift that I received. I was most surprised to hear that I had won the contest but very delighted at that. As you know, this is graduation month and I too, hope to graduate from St. Matthias Parochial School. Hoping to hear from you soon, I remain . . .

Diana Cerar (Brooklyn, N. Y.)

Enclosed you will find an issue of St. Peter's Times; also a cartoon which I drew . . . I accept your apology and thank you for the Christmas card and for the beautiful gift you sent me . . .

Richard Marencic (Steelton, Pa.)

Greetings to you and all the Juniors! I hadn't dropped a letter into the Mail Bag for quite some time. However, I never missed reading the wonderful letters that appear in our Corner monthly. They are very interesting indeed and it certainly is a pleasure to read them.

I noticed the girls from Mt. Assisi finally decided to drop us a few letters and let us

know how they're getting along. I must say that their letters prove they are very happy and enjoy convent life very much. Well, here's wishing them loads of success and I do hope they'll remember the corner again.

I must be saying "Adios" to you and all the Juniors now, hoping you are all enjoying much happiness and success in your work . . . Before I close, I wish to remark that the Ave Maria certainly is becoming more attractive and interesting. I can hardly wait till the month goes by, to be able to receive it and I know all the Juniors feel the same — don't you Juniors? Therefore, may I extend congratulations to the staff on their fine work in publishing such a fine magazine!

Vickie Hocevar (Cleveland)

P. S. Just in case I won't find time to write again before Easter, I wish all of you a very Happy and glorious Easter and may the Ressurrected Saviour bless all of you! V. H.

It seems so hard for me to settle down to write a long letter. Perhaps the weather is to blame, since the sun has been shining its brightest and the thin patches of snow here and there have been sparkling with warmth instead of cold . . . It is so lovely about our Convent! They say that spring is the loveliest season in Lemont . . . Today we candidates walked down to our beautiful grotto. A layer of the whitest snow tops the rocks that form Mary's abode and pedestal. How patiently and quietly she stands in the wind, her lovely countenance upturned, facing heaven without petitions . . . O Father, what words are there with which to explain how beautiful it is here? How complete this past Christmas was: our chapel was

a place of peace and holiness. We had midnight mass (I belong to the choir and we sang). And the little Jesus lay there so sweetly, a smile playing about His lips, His eyes glowing in the lights of the trees . . . Two days later I received a very pleasant surprise. Fr. John Smerke of Fort Wayne and my old pen-pal Marie Nasenbeny visited me. We had a most pleasant time of it.

Tonight, when Ann and I ran into the chapel in passing, the aroma of candle wax and incense still lingered—although the first Sunday of the month services closed hours ago. There in the tabernacle stands our Lord after having been exposed all morning and the early afternoon. Josephine Lindic joined us, and together we prayed and then returned to our duties.

Right now it is past night prayers and I stayed up to close this letter. Thanking you for your lovely card, I am

Josephine Hrvatin (Mt. Assisi)

WINNER OF THE NEW YEAR'S RESOLUTION CONTEST IS FRANK KOKAL OF UNIVERSAL, PA.

CONTEST FOR MARCH: WRITE AS MANY WAYS AS POSSIBLE TO SPEND A HOLY LENT — for example: Attend Mass daily, will not go to show, not eat candy. That surely isn't very hard to do. Entries must be in by March 15th and no later.

THE LETTER WINNING FIRST PRIZE IS GIVEN BELOW:

Dear Juniors,

By the time you again receive the Ave Maria the Holy Season of Lent will be in full swing. Because you are not yet twenty-one, you are not obliged to fast. Our Holy Mother, the Church knows that your bodies need food in order to grow strong. However, each one of you must do something special—some little self-denial like not eating candy or going to church services. That is the way we show respect for our Lord's sufferings and do penance for our sins. It's better to burn here than hereafter—it's better to suffer willing a little in this life than to suffer in purgatory.

Richard Marencic kindly sent in the "St. Peter's Times" his school's paper. Some poems and several jokes we borrowed from the "Times." You have a very interesting paper

and the cartoons are simply swell, Dick. Keep it up!

The Juniors' Friend.

GOD'S MINUTE

I have only just a minute,
With but Sixty seconds in it,
Forced upon me—can't refuse it
Didn't seek it, didn't choose it;
But, it's up to me to use it,
I must suffer if I lose it,
Give account if I abuse it,
Just a tiny little minute —
But Eternity is in it!

—St. Peter's Times.

GOSSIP

Gossip is interesting. Few will deny that. But gossip is not worth while. And even if you must go to extremes to break yourself or your family or your friends of the habit of gossiping, you should persevere in a self-imposed task to lessen the number of gossipers in the world.

People cannot stop gossiping suddenly, unless they have great self-control and a strong, impelling purpose. They must gradually accustom themselves to the change; they must give themselves something else to think about.

Harmless and friendly talk about one's neighbors and acquaintances is all very well; and to talk of one's friends is the most natural and laudable thing in the world. Such kindly talk can do no harm, and often accomplishes much good.

But when you find yourself gossiping—when you find yourself repeating unkind things, or putting an odd and suspicious construction on things your friends have done, even if you do not repeat your suspicions—then you should take yourself rigidly in hand.

Refuse to listen to unkind gossip. At first your gossiping cronies will wonder at the change in you, and will not quite realize what it means; but gradually they will realize that you have left their chattering ranks and they will stop their pursuit of you.

And before long you will actually have joined the organization of non-gossipers. Gossip will be distasteful to you and you will avoid it from taste as well as from principle.

A SAILOR'S PRAYER

Father Michael Nash, S. J. was called to attend a wounded sailor. In company with a non-Catholic doctor he answered the summons. The sailor, on discovering that a priest was bending over him, raised his eyes to Heaven and sobbed with joy: "O Mary, I thank you for hearing my prayer I so often make to you. Mary, be a friend to me until I reach port."

Seeing the non-Catholic doctor raise his eyebrows in surprise at the prayer, Father Nash asked with a knowing smile: "Jack, as Mary is not our Redeemer, why do you pray to her?"

"Why do I pray to her? You know and he should know that Mary is the Mother of the Redeemer. If I get the Mother on my side, her Son will swing around all right."

Crudely stated by a simple client of our Lady, it expresses the Catholic teaching that Mary's intercession is powerful with her Divine Son.

THREE INCH CROSS

The soft glow of a vigil light
Repainted on the reddened wall
The three-inch cross behind it,
And made of it a nine-foot tree.

Oft plays the vigil light,
Refashioning a smooth-edge cross,
Some three-inch cross God lays on
you and me.

—Fr. Keven Roe, O.F.M.

ST. CASIMIR

Casimir, the second son of Casimir III., King of Poland was born in 1458. From the custody of a most virtuous mother, Elizabeth of Austria, he passed to the guardianship of a devoted master, the learned and pious John Dugloss. Thus animated from his earliest years by precept and example, his innocence and piety soon ripened into the practice of heroic virtues. At the age of twenty-five, sick of a lingering illness, he foretold the hour of his death, and chose to die a virgin rather than take the life and health which the doctors held out to him in the married state. In an atmosphere of luxury and magnificence the young prince had fasted, worn a hair-shirt, slept upon the bare earth, prayed by night, and watched

for the opening of the church doors at dawn. He had become so tenderly devoted to the Passion of Our Lord that at Mass he seemed quite rapt out of himself, and his charity to the poor and afflicted knew no bounds.

The miracles wrought by his body after death fill a volume. The blind saw, the lame walked, the sick were healed, a dead girl was raised to life. And once the Saint in glory led his countrymen to battle, and delivered them by a glorious victory from the chismatic Russian hosts.

One hundred and twenty-two years after his death, the Saint's tomb in the cathedral of Vienna was opened, that the holy body might be transferred to the rich marble chapel where it now lies. The place was damp, and the very vault crumbled away in the hands of the workmen; yet the Saint's body, wrapped in robes of silk, was found whole and incorrupt, and emitted a sweet fragrance, which filled the church and refreshed all who were present. Under his head was found his hymn to Our Lady, which he had had buried with him. The following night three young men saw a brilliant light issuing from the open tomb and streaming through the windows of the chapel.

Let the study of St. Casimir's life make us increase in devotion to the most pure Mother of God—a sure means of preserving holy purity.

FRIENDS

I think that there will never be,
A friend as dear as you to me;
A friend of whom I'm always sure,
Whose faith and loyalty endure
Through tears or laughter, less or
gain
Though days be fair or drenched with
rain;
A friend whose glad, heart-warming
smile
Has cheered my way for many a mile:
Good friends are often found — 'tis
true
But only God sends a friend like you!

—St. Peter's Times.

"WE ARE MODERN!"

Many a boy and girl will say just that, either in word or deed. What do they mean by saying: "We are Modern"? Oh, you know; not old-fashioned, independent and free. In school, at home or at work and even in Church they are independent. Father and Mother must be so careful not to insult their children or disgrace them by their uneducated ways. Sisters and teachers must never force the children to learn their lessons. At work the boss must listen to them or the union will be called out on a strike. Even in the Church priests must streamline their sermons and be up-to-date in everything.

The youth is to be congratulated for their American way of life; condemned for their false views of life. We all should be modern but must never sacrifice ideals and principles in attaining that independence. Jesus was likewise modern: "Did you not know that I must be about my Father's business?" Most children and older boys and girls stop right there after reading the Bible concerning the Boy-Christ. But, the Bible account continues: "And He went down with them, and came to Nazareth; and was subject to them." He was independent for a worthy cause: His Father's business. But he did not sacrifice the Ideal of perfect Obedience: He was subject to them.

Let us also be modern—with Christ! At Home: Father and Mother were invested by God Himself with the authority to rule; all children have a corresponding duty to respect their commands and to heed them. Dad says: "Be home at 9:30!" You are modern Christ's way if you are at home at 9:30. Mother tells you to go on an errand—not one hour from now but immediately. You are imitating Christ by going immediately.

Sisters and teachers of this modern era are deprived of all authority—cannot enforce their just commands. If the boy or girl is a failure, the teacher is responsible; if a success only the boy and girl is praised. Jesus, who was God, respectfully listened to the doctors of the law and asked them questions. Would it be too much to ask of the boys and girls today: that they would be more christ-like? It isn't modern to spank children or to punish them; perhaps it won't be necessary because they are modern Christ's way.

At work we can again imitate a Modern Carpenter—Christ Himself. He recognized the ideals of the laborer and would not sacrifice them for the prestige and honor that could be His. "Why, He is a Nazarene, the Carpenter's (Joseph's) Son." His own people refused to honor Him because He was the Son of a Carpenter, a lowly profession. But Jesus was Modern and refused to give up His ideals simply because the people with their false views would thereby condemn Him.

And as a priest, the Divine Teacher cannot be surpassed. His sermons were streamlined: "He spoke to them only in parables." Who doesn't enjoy those simple stories that our Lord preached? And yet, when the occasion demanded, He lashed at them with terrible judgments. Just as He upheld the principles of justice and the virtue of charity, He would have us also follow Him in the modern way of life. Your father is not "old-fashioned" for, he speaks in the words of Christ; he is not "too strict" for, he is much milder than Christ. **WE ARE MODERN—CHRIST'S WAY!**

ST. SCHOLASTICA

Of this Saint but little is known on earth, save that she was the sister of the great St. Benedict. Under his direction she founded and governed a numerous community near Monte Casino. St. Gregory sums up her life by saying that she devoted herself to God from her childhood, and that her pure soul went to God in the likeness of a dove, as if to show that her life had been enriched with the fullest gifts of the Holy Spirit.

Her brother, St. Benedict, was accustomed to visit her every year, for "she could not be sated or wearied with the words of grace which flowed from his lips." On his last visit, after a day passed in spiritual converse, the Saint, knowing that her end was near, said: "My brother, leave me not, I pray you, this night. Discourse with me till dawn on the bliss of those who see God in heaven."

St. Benedict would not break his rule at the bidding of natural affection. But then the Saint bowed her head on her hands and prayed; and there arose a storm so violent that St. Benedict could not return to his monastery. They passed the night in heavenly conversation.

Three days later St. Benedict saw in a vision the soul of his sister going up in the likeness of a dove into heaven. Then he gave thanks to God for the graces He had given her, and for the glory which had crowned them. When she died, St. Benedict, her spiritual daughters, and the monks sent by St. Benedict mingled their tears and prayed: "Alas! Alas! dearest mother, to whom dost thou leave us now? Pray for us to Jesus, to Whom thou art gone." They then devoutly celebrated holy Mass, "commending her soul to God;" and her body was carried to Monte Casino, and laid by her brother in the tomb he had prepared for himself. "And they lamented her many days"; and St. Benedict said: "Weep not, sisters and brothers; for assuredly Jesus has taken her before us to be our aid and defense against all our enemies, that we may stand in the evil day and be in all things perfect." She died about the year 543. Her Feastday is celebrated on February 10th.

Our Relatives must be loved in and for God; otherwise the purest affection becomes inordinate and is so much taken from Him.

SMILES

"Papa, vat's a vacuum?" "A vacuum is a void, sonny." "I know, papa, but vat's the void main?"

* * *

Teacher: Describe the manners and customs of the people of Africa.

Pupil: They ain't got no manners and they don't wear no costumes.

* * *

Good morning, Lady: I'm from the Gas and Electric Co. Is there anything in the house that won't work?

Yes, there is. That's him upstairs hollerin' for his breakfast.

Sveti Jožef, ki si bil vsem kristjanom vedno dober pomočnik, zlasti v najpotrebnejših rečeh, k Tebi se obračamo v zaupanju.

To zaupanje nam ni bilo osramočeno v lanskem in letošnjem letu, ko si toliko dobrih src odprl za našo stvar in nam naklonil toliko dobrotnikov, da smo lahko v nekaj mesecih postavili novo hišo.

Vemo, da boš tudi tej prošnji ustregel in pomagal. Hišo so nam zidarji postavili, toda kaj bomo s hišo, če je ne moremo spremeniti v dober in topel domek.

Hišo zidarji postavljajo, dom si pa moramo sami urediti, smo brali v lepi knjigi o Tebi med letošnjimi duhovnimi vajami. Dom, ki bo predvsem prevzet z blagodišečim kadihom krščanskega življenja. Ti si tudi postavil Nazarško hišico, še lepše pa si uredil domek Mariji in Jezusu z svojim lepim vzglednim življenjem.

Tudi mi obljublamo, da se bomo v hiši, ki si nam jo Ti postavil, ravnali po Tvojem zgledu in iz te hišice napravili božji grad, kjer bo Vsemogočni prebival.

Ali misliš, da ne bo v duhu sv. Frančiška, če Te sedaj prosimo, da nam še več dobrotnih src odpreš, ki bodo prispevali v poseben sklad, da lahko vse altarje plačamo, da lahko dolg za tabernakelj poravnamo in vse, kar smo si omislili novega pravzaprav kar "na puf". V zaupanju da bo sveti Jožef tudi sedaj priskočil na pomoč. Ali smo predrzno zaupali?

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo plačali za glavni altar Marijin. 1800 dolarjev stane. To veš.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo poravnali dolg za altar sv. Srca, za altar sv. Frančiška, za altar sv. Antona, pa še za Tvoj altar, vsak je stal 800 dolarjev. Tudi to veš. Nekaj Francetov zbudi, pa Tončkov, pa Jožetov in častivcev sv. Srca.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnikov, ki bodo odrinili nekaj denarcev za hišico sv. Evharistije. Malo predraga je bila, res, toda v sv. pismu je napisano, da pri Bogu ni treba štediti. Saj poznaš tisto mesto v sv. pismu, ko se Judež jezi na Magdaleno . . .

Glej, kaj vse Te prosimo. Skoraj se bojimo, da je preveč. Skoraj si ne upam izreči zadnje prošnje, da bi nam naklonil tudi dobrotnike za slikana okna v cerkvi. Sonce malo preveč pripeka poleti, da kar ne moremo zbrano opravljati brevira. Če hočeš, da bomo bolj zbrani, še pri tej zadnji stvari pomagaj. Če pa misliš, da je odveč imeti v frančiškanski kapeli slikana okna, se bomo pa udali, brez nevolje se bomo še zanaprej dali od sonca žgati. Ne bo treba v vicah goreti.

Dolga molitev, sebična molitev. Kaj praviš, sv. Jožef?

Naj se zgodi božja volja po Tvoji prošnji.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več. V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

* * *

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejmemo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan. Pokoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmarske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču. Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.